

מאת עמירם כהן צילם מאיר פרמיש

אריזים מקדימים למצוות. המהדרין שבמהדרין בחורים באתרוג שלהם כבר בט"ו באב. השוק הרשמי מתחיל במצוא יום-כיפור.

שנים רבות התנהל שוק ארבעת חמינים ברחבה הצרה שלפניה בית-הכנסת הגדול ברחוב אלנבי. היה שם לחוץ וצפוף ורעש ולכלוך וכל קבצני העיר נקבצו ובאו - כמו ששוק צריך להיות.

אלא שצ"ץ, ההופך כל שוק לסופרמרקט וכל רחבה - טיילת, העביר את המיטרד הזה צפונה - לכיכר מלכי-ישראל. וכאן בקושי, הוא ממלא פינה אחת בכיכר הענקית.

וברחבת בית-הכנסת והגדול לא רואים יותר לולבי בית-שאן הנובחרים ואתרוגי כפר-חב"ד הריחניים. לא שומעים יותר את "לולב עכשיו רבתי", "לולבים ישרים רבתי", "לולבים גלי גיבתי", "מטילת ישרים רבתי", "לשון-המאזנים רבתי", "הלולב הקטן שבא מהגן", "הדסיט משולשים רבתי", "אתרוגים... כל אתרוג יוזון-איש רבתי".

רק הזקנה המשובעת והמגננת באקורדיון צעצוע, נמשיכה לשבת על המזרחה מאחורי התחנה של קו 4, ולא עון כיוושי על קץ העולם הקרב וכו'.
גם שניים-שלושה בעלי דוכנים נותרו בעיקשונם, הציבו את מרכולתם ליד קיר בית-הכנסת, מסרבים לקבל את המעבר צפונה. עד שיבוא הפקח ויתקע להם דודח. אך יהודים רגילים נגזזים, וכיכר מלכי-ישראל מלאה חיום בחסידים ובליטאים ובסתם שחורים, וכל הכיפות למיניהם, המגיעים לכאן אפילו מבני-ברק הדרומה. כי לחוץ יודע, שאתרוג כשר ומחודד

מה שחשוב בלולב, שלא יהיה שמאלי.

פתוח, על בטוח, ואף הוא מסול, והאחר נמסל בגלל גיבנת. ואת לדעת: אפילו יהיה הלולב ישר כסרגל, אם יש לו גיבנת, כלומר כמפך קל, הוא גם כן חורף לערימת כך עובר לו החשיד מזוכן לזוכן, וכבר פסל עשרות לולבים. הוא אינו משוכנע כלל, שאח חלולב שלו ימצא חיום. לא ימצא - יקפץ שוב מחר, ואולי יקנה אחדים, וימין אותם בשקט בבית.

יהודים משקיעים ב"מים הנוראים" שלפני סוכות את כל כוחות-הנפש: בחיפוש אחרי, מתוך יתר, ומתוך עוד יותר, והמהדרין שבמהדרין, אכן, טאנח החסיד, פועם אותה מוצא ב"5 דקות ופעם ב"3 ימים". בסוף מוצאים אבל בירד-חשם אתרוג כבר יש לו, כי אם לולב, שמחירו 10 ש"ח כך אתרוג שיש בו טעם ויש בו ריח, והוא משול לצדק המושלם ומחירו עשוי להרקיט שחקים, על אחת כמה וכמה.

האתרוג? מסביר לנו מר אונגפלד, שהוא ואביו סוחרים של כלי קודש, והוא ירד מירושלים למכור את ארבעת חמינים, אתרוגי הוא אומר, ראשית כל חייב להיות כשר. כלומר לא נפגע, ולא חסר ואין בו חור, ואין כתמים והוא שלם. "ובענין החליה, כל אחד ואחרו.

מר אונגפלד חמוכר אתרוגים מחפדס שהשגיה עליו החזון-איש כבבדו ובעצמן, מספר: שהתנינים למשל: אוחבים אתרוג גדול, הקרוי גם "אתרוג תימני", עדות אחרות אוחבות את האתרוג שלחן בצורת לימון, או אשכולית: או מואד וכי ויש גם טעם איש. יש אחדים: שואחים חלק וצחוב, ויש המבקשים שלא יהיה סימטרי, ויהיו בו חריצים ותליה, לו צורת לב, וגם חשוב שהמינים יהיו גדול. ויש עוד חלקות: שהחזקים לא יקנו אתרוג מורכב, כלומר מע"אתרוג מורכב על קנה של חושש, או לימון, שהוא פחות נשר ופחות מתדר ומחות אתרוגי, אלא, שאתרוג מורכב הוא יותר חזק ויותר עמיד ולכן הוא יותר זול ובכלל חשוב לדעת, שמכל יבול, רק 20 אחוז נאריים ו-80 אחוז נפסלים תורקים, כלומר לא ביוק תורקים, אפשר לעשות מהם ריבוב, אבל רק לאחר חתך - כמובן.

מר אונגפלד מוכר גם חדשים (חדשים - יש בו ריח ואין בו טעם) ואנחנו למדים כי, חדש

הצל האשכנזים, לא נראי אם יהיו קצת משה, או לא פרוץ והמאלי ילכו.

אתרוג חמיר, לולב אשכנזי, חדש משולש ויש בו לחת.

אידיה נודל -
בדרך הקשה

כתבות
 ■ **רעיונות** רעיונות לאומיים

העץ והעלים

[illegible]

RECORD

בדואים: לא לבנות, כן לפנות.

● אלי חכהן

● יצחק שאלון

● דינה גורן

בנימין
שמואל בונים

אני בן 60 שנה, יורש שמיני בירושלים, וראשון שהפיקה שישלת רבנים. כמי ואבי היו רבנים וציונים, מה שנקרא אז אצל הרבנים בית, "קניין" על שם ה"ב קין האב. העולם היה ציוני, כוללתו היה מרתק, וזוהי מהלכה איראולוגית אמיתית, לא עם חילונים, אלא עם החרדים. גולתי ב,מאה שנים, שאז לא הייתה חריזה, בקצה השכונה היה כביש, ארכהחמולה מרומי רחוב, שהפך אותה מ,בתי ארגאוקי החרידי, המרקם הדינמי היה יותר מאשר בין ירשלי ב לתיידיה, שני עולמות.

כמי, הרב יוסף גרשון הררי, נר כיתנו. הוא עשה הרבה רבנים שלא היו מקובלים או כשהואלמן בגיל צעיר — לא נשא אשה אחת. הוא ביקש שיבחר אותו, אחרי מותו, ליד הכנרת — ולא בירושלים.

ביום הבדני ציני היה אז "המורח" — מפלגה אורדית — בודגנית, והפועל המזרחי שהיה יותר סוציאליסטי. כמי ואבי היו, למעשה, סוציאליסטים מתוך הכרה. בחשיבה הפוליטית כמי היה פשר, ודינמיסטי, אפילו אחר של "ברית שלום". כמי היה בער הלקוח הארץ בשנות 40, וגם זה לא היה מקובל אצל דרשים. 48' אמר, שסדר עשה הקב"ה לשמאל בכך שלא השאיר בדינו את היריבים, כי אם היה נותן — מה היה נשאר למשיח ואיוו מהלוקת היתה פרצה, האם ואיך לבנות את בית המקדש הוא חזק את זה מאד.

אבי, הרב יעקב ליבנה, עסק בהדרכת רבנים במוסכים, קיבוצים ועיריות פיתוח. אביו אותו בהתיישבות כי לא עסק במסגרותיו ובכפיה רחית. אחותו היתה חברת קיבוץ, במתיישבן ואחר כך ברמת דל. הבית היה פתוח למאד: חמש בנות ושני בנים. אחות אחת היתה קומוניסטית. היא לא עזבה את הבית ולא ישבו עליה שבעה חודשים בינונו כמו כל האחרים. בגיל 12-13 הצטרפתי ל,בית החשמונאים, מין "בית" דתי. אני שרתי על ז'בוטינסקי מלך ישראל, אחתי שרה על טטאלין, וסבא, אבא ואמא קיבלו את זה כהנהגה למרות המריבות והחילוקים.

היום זה לא עולה על הדעת, אבל הסבא שלי, וכן הרבנים של מאה שנים, היוצא היתר לבנות ותיבות להתגרס להנהגה ואחר כך להנהגה, ואחר כך היתה קצונה רחית בצוהלו גם אחות נוספת היתה קצונה בצוהלו. זה היה הרבה לפני הרב גורן — ובלי פרסומת כעתונות.

בשנות 40 עברתי ל,בניעקבא" ול,הגנה" פעם הגישו אותי עם ביל בנגליסון, ברוב. הוא שאל אותי מרע רוב הערים "משם" וזהו הצביע על מאה שנים, עם בארל, או שאינם מצטרפים לשום תנועה לחומה אמרתי לו שהוא צריך אצל כפר במסורת הישנו ופרש, כי לדעתו זה היה לא מספיק ציונים. הררשים פרש, כי הם נראו לו יותר מדי ציונים.

היום, על רקע המאבק בין חרדים וחילונים, ואני מבדיל בין חרדים לחרדים, אני חושש שצורכים בארץ שני עמים יחידים. עם החרדים אין נקודת מפגש, אפילו לא בשכונה ובבית הספר. הם חולקים ומתנגלים, בשכונות נפרדות, בנים, בבתי ספר, בישיבות. הלק צענו מהם אינו הולך לצבא. פעם היו חומות בין שני חלקי העם היהודי, היום יש תחומות, חומות אפשר לעבור. לתחומות — נטלים.

לפני מאתיים שנה כל העם היהודי היה בורח החרדי, היום — רובו חילוני. אולי אין מה לתרום היום חרדים מרבים — מרד בגורם יחודי בשאלה... כמות של 50 — 100 שנה אני שותף לתקוותי. השאלה היא מה יהיה מחר. מדינת ישראל, זה נצחון הצינונות, מדינת ישראל חרדית — זה לא מה שהלמנו עליה, ויש ספק האם בכלל תוכל להתקיים מדינה כזו תצטרך גויים של שבת בכל התחומים, ושבעה ימים בשבוע, לא רק בשבת: מחשלות ועד חרדי ניתוח. בעניין השמפחה הם מבטלים, בעזרת חילונים מכוב, אפילו החלטות של הרב קוק... ובעניין החורה בשאלה — אין ספק שכבר כיום מספר החורמים בשאלה גורל ממספר החורמים בחשובה, אבל למשפחה חרדית מוצעת עשרה לידים, למשפחה חילונית — שני לידים, ומספר העולים החרדים לירושלים גורל ממספר העולים החילונים שבאים לעיר.

יש הבדל בין החורמים בחשובה והחורמים בשאלה חור בשאלה יתר מכל אחר אחי, שומר על המצוות שכן אדם לחברו וחור כבודו הריו: הוא לא ינעל את רגלותיו ביתו בפני חרדי החרדים, ולא יבוא לביתם, בשבת ובחג, במסגרת. אפילו ילדש כובע בבית חרדי. חורח בחשובה בועט ומורד גם בחרדי ומוגד כבודו, ולכן יש רעש גורל יותר סביב התפוצה של חורמים בחשובה.

כיצד נפתחה העתונות?

אני חת עתונתי ותיק, מה לדעתך והבדל בין העתונות של פעם לעתונות של היום? כמות אני כותב ארבעים שנה, עם הסקנות קלות מוצד השני של המיתוס היידי ורבי מפא"י הראשון, ואחר כך רובי העתונות. פעם, בראשית שנות 40, התפרסמו ידיעה קטנות במעור הראשון של "מעריב". חתקימה ישיבת הועדה המדינית של מפא"י במשרד של ראש הממשלה ב,גרין, ודנו בעניין זה וזה.

כל מי שעבר בהכרזה, יכול היה לראות שהחרדים התכנסו, אבל ביום החרדים רעשה לישכת ראש הממשלה והדווקה מפא"י החליטות הקימו "ועד למניעת תולפות עררי רב", ולכן שר, הועדה לתיאוש שגריר רבני למסא". אני הייתי אז מינהל הערד, "הור" עתון מפא"י שליח מב,גרין ביקש ממני שאחור רובי העתונות אמרתי לעצמי, ש"רובי זה לא שותף, ותפקידו יהיה ליצנ את מפא"י בעתונות ועד יתר מזה — לא תשתנות במסא" שותף אחי בכל ישיבות מחשבות המפלגה בכל יום ישיב תחבורות, ודקעה קצרות תחקימה ישיבה" — הוחלט כך, וכך במפלגה ועמ: מה אחת מילה שותפת ישיבה, ואז סדר היום" בעתונות זה היה חידוש מרשים, וביים ראשון תשיב בחבורת עמ: כשתנות על חשיבותה.

ישיבה חשיבה ויחזיתי נח, שותף אמר כך וכך, ובסופו של דבר נחתו. לעתונאים, יצאנו חרדת של עשרה עמודים לעתונאים זה היה יותר מדי, הם פירסמו את הדברים אעיקרים.

בועידת מפא"י 56' הוזמנו אפילו את אורי אבנרי ושלום כהן מהעולות, היו חברי מפלגה אחרת, שאם אבנרי וכהן באים — הם מחרמים את הועידה, אבל, כלום לא קרה.

סכין בגב האומה

מרע רוב העתונות של אז לא ביקרה את השלטון היו אז רבנים שנחשבו לקדושה, רוב האנשים האמינו בקדושת החרדים, והיו סרמפטיסטים רבים שניצלו את האמונה הכללית להסיר את המחסום המדעי, לטובת קדושה, היו מעטים שהעיו יורשע ברישוק היה אז כתב "רב", וצא למסע ארוך באוניות "ציס". אחר כך חשף מה קרה בין המאים ובאניות הצ' העברי. זה היה רב גורל.

מי הנו למקד בתחום "קדוש" כמו הבטחון? למשל? הפריו בקדושת הבטחון. חלק מהאנשים היו תמימים, לחלק היתה אמונה עיוורת, חרדים היו מטוממים — והיו גם כאלה עם טמטום ודון. אחי פעלות תגמול אמרו שהשוכים ישראלים נועמים כישובי הספר נמלו על פעולות הבלה של הפיראדון. בולם ידעו שצול עשה זאת, וחרצו את הכוב בכך, שטעמים מדיניים אי שער, רבים בציבור ובעתונות מכים על חמא עליכם שלא

אליהם נגינה חרדית. הוא פחד שאנחנו, כוכבים, נשתח, והימנה היהודית תאבד את אופיה ואת מהותה. אחר כך ב,גרין ואחרים אמרו רבנים דומים וגם ירבו הגורל של לבן, ב,גרין אמר שצריך לסגת, בכלל, המעניין הוא שבי-85 — 90% מהרבנים ההשקפות של לבן ושל ב,גרין היו דומות מאד, מלבד כעניי ההסדרות. לבן אהב את ההסדרות אהבת נפש, כמו שהודים אישה יפה. בעניין זה ירעיתו היו שונות משל ב,גרין, גם במרשית לבן היו אלמנטים של ניצול קדושת הבטחון להשתקת ויבוח ציבורי. לבן נאבק למען הבקעת חומות השתיקה וההשתקה, ושאל כיצד אפשר לפקע על מערכת הבטחון. היו אז רבנים שהיום אי אפשר להעלות על הדעת: הצנזור הראש, ולטר בריאון, היה מעורב בצד במרשית, וגנר לבן, לבן אמר, בתגובה שהצנזור הוא "פקד לבוש מדים" מה היתה הכותרת, ב,גרין הסל פוסט, בעקבות דברי לבן, לבן גנר גדלו ולבן לא אמר את כמו שאומרים היום, במרשית ה,לביא" וזה לגיטימי, ששר הבטחון, הרמטכ"ל, או מפקד חיל האוויר טועים לבן שבר את ראשו בקיר, אבל גם הביקע את החומה.

היום בעקבות מרשית ואנו, וגם אם נתעלם מהאיש והמעשה שער, רבים בציבור ובעתונות מכים על חמא עליכם שלא חת אשר, מתומכ ב,גרין, כתב ספר על מרשית לבן, ולא ריבד

המפלגה מעל הכל

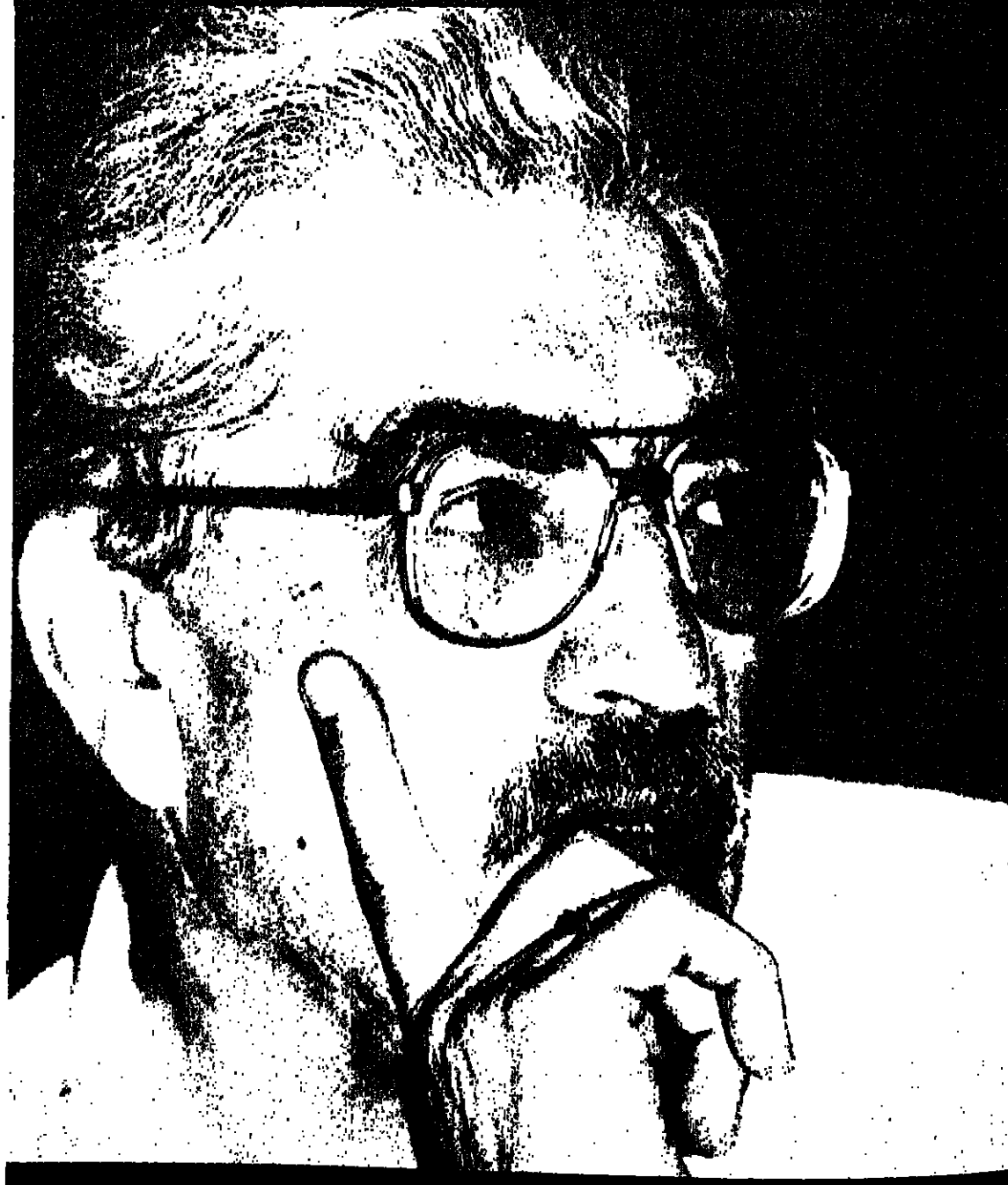
לוי יצחק הירושלמי מספר על עברו החרדי, התמנות לדוברת הראשון של מפא"י, קדושת הבטחון, האיש לבן, "הפרשה", השלכותיה ועבודתו העתונתית ב,מעריב"

מאת עודד ליפשיץ
צילם ברנז לניר

לחם אסור לי כעתונאי החיגר, בהדמנות זו, שאותו אדם הוא עקום וטול, ויש לו סמך עט קופה של שרצים. אמ אתה כותב ששרון שיקר במלחמת לבנון, אסור להזכיר טעם ב,גרין אמר ששרון לא ריבך באמת? גם אבל לא צריך לציין שיש לו ידיו יורד ששמו ריקלים... ואם כותבים שריקלים הלהד לברון כסף? זה מותר, אבל רק אם באמת יש קשר כזה לנושא. ואם יש כתב כמו אורי רן, שהוא קול אורזני אריק שרון, זה מבין.

יש שותפים שאורניהם חולכים אחרים ולא רק הם בעקבות אורניהם. אורנים שאורי רן משפיע במידה לא מעטה על שרון. אורי רן הוא קנא, והקנאות היא אם כל חטאת, אבל, משרתים וקנאים היו וישנם גם היום, בכל המנות. אתה חיתי מוסידי לבן ב,פרשה", האם אתה זוכר את חגי אסר, כתב, "דבר", את כתבתו ואת הספר שכתב ב,גרין? גם כעבר היו עתונאים, בעלי שם ומעמד, שכתבו מאמרים, ואילו ספרים, ולא ריבדו עם האנשים שעליהם כתבו. כתבו ספר על אדם — ולא ריבדו אותו פעם אחת.

היום בעקבות מרשית ואנו, וגם אם נתעלם מהאיש והמעשה שער, רבים בציבור ובעתונות מכים על חמא עליכם שלא חת אשר, מתומכ ב,גרין, כתב ספר על מרשית לבן, ולא ריבד

לוי יצחק הירושלמי — עתונאי ועורך, מעלה זכרונות

עם לבן מעולם לעולם זאת, פרופסור אריאל, מתומכ לבן, שגם הוא כתב ספר על הפרשה, נמסר עם כל המעורבים ב,גרין, לבן פרש ריח. ב,מעריב" מקפידים, שכל כתב צעיר "סגור" עם כל החרדים בכל נושא שעליו הוא כתב, או איך אפשר לכתוב כך ספרו חגי אשר. אינו חרדי שכתב ספרים, כלי למסר את האנשים.

הסמים על לבן שונעלמו

אני חת שולח אורי חרדי, הו, "הרמפטיסטי" שניצלו את הפיראדון ואת "קדושת הבטיחות" לתועלתם. חו כאלה גם ב,גרין, חת שונעלמו, גם בצד של לבן, לא רוצה להיגר מן חלקם כמי אדם חמים היו כאלה שהאמינו בבידשת לבן, אבל לא רצו לשרת שרים אמר "אלי", שסא", רצו לחיות גם בצד זה וגם בצד שני לא רצו לשבת על העזלה של לבן, או שלא רצו שידאו שותפים על העזלה חו. באופן כללי — תומכ לבן גידלו מאבק, קתורה, אי אחר. מהם לא עשה מהמאבק כסיו לקריירה פוליטית וזו בלימים כאלה שהציעו להם קריירה כזו היו אנשים שישל מוה יר מאר על תמיכהם בלבן, כאלה שלא עברו קשתות המרשית.

אני פוסל לחלוטין את גישה הצנזורה אם יש רבד שהוא אידיטי לחלוטין, זה נסיבות להטיל צנזורה בישראל, על מרע שומרים בעתון כחלל בקפסול או בקליפורה. שותפים שצנזורה תפקידו אחי למנוע גילוי של מרות לאידי מתוך ישראל. ביקורת בלי. בסטחא. אני חת שותפות של חומה. אני בער עתונות ביקורתית, לא בער, באסא", חתונות הא חאורוצית האמיתות והקבועה בחברו המרשית. היא לא חלבת לבחורין, ולכן אליה צריכה למצוא חן בעיני החמונים. תפקידו לעקוב, לחשוף ולחזק כשצריך. אבל צריך להחלים את חזקתו לעבודתו, ולא את העובדות להועתק. אפשר לחזק את שילד לביטו כמי ציבור, או השתמש בהם למעורר אחרת מאלו שנתנו

יש הבדל בין שיפור פוליטי לבין חרם אישי על אדם. מה עוקרים לבנים כמניין וארץ. כמי פועלים כל כח הוא כבר לא חת

"מעריב"

ה ערשה ארם כמור, סוציאליסט, איש תנועת העבודה איש מפא"י וכתב ליעקב בעתון המפלגתי, "הרור", בעיתון ימינו כמי, "מעריב".

"כולה להשיב לך שב,מעריב" קוראים אותו יותר מכתותון מפלגתי, אבל זו לא תשובה שלמה. אני לא אוהב כשבידקים תוויות. לא על מפ"ם, העבודה או חירות, וגם לא על עתון. ב,מעריב" של היום מקום לכוחים מכל הסוגים: למשה זיק ושינציר, לאוריאל ויינשטיין, לאפרים קישון ואפרים סידון, ולאנשי שמאל מובהקים: ינתן גפן, משה דור, אמנון אברמוביץ, נהגה ב,מעריב" מאותו חופש ביטוי שהיה לו ב,עלית המשמר".

קשה מאד להחזיק היום ב,מעריב" תווית. יש מכתבי קוראים שמתלוננים שאנחנו עתון פשיסטי, עתון ימיני, עתון שטאליני. ב,מעריב" הוא כראש הראשונה עתון, ואם יש בו קונצנזוס, זה מלה שנואה עלי, הוא צריך שאנחנו עתון ציוני. לא יותר.

ובכל זאת, בציבור יש לו תרומה מיתית לישראל. מבין של גישה קפיטליסטית לנרשאי כלכלה וחברת, ניצו בתחום המיני עשה שיעורייבית. אני מרד על, "מעריב" של היום, לא זה מלפני 20-25 שנים...

אתה אמר שבשנים האחרונות יש בעתון מרשית? לא מהיכתי, שיני, בתהליך רב שנתי, בתחום חופש הביטוי וחופש העתונות, "מעריב" היה בין הלוחמים הגדולים מזה שנים רבות. שניבר, איש ימין בהשקפתו, הלך במשלת העורכים שהלכה אל מול המחסום שבנע כניסת עתונאים לסיקור פיגור חבל ימית. כשאברמוביץ החל לכתוב ב,מעריב", שניצור הנן בלדת ועקביות על זכותו של אברמוביץ לבטא את השקפתו, ועל חובתו של "מעריב" למסנן בעניין לבנון. "מעריב" כתב, לפני המלחמה, "לא לעבור את הגבול" ובמאמרים ראשיים תקפו את אריאל שרון. אתה יודע ששרון חרדים את, "מעריב" במסר טקס קשה להגיד ש, "מעריב" היה בין הראשונים שהתייצבו נגד המלחמה בלבנון, כמי, "עלית המשמר" למשל...

היו רעות כאלה ואחרות, כמו בציבור, בעניין חברה וכלכלה — יש ויש. ב,מעריב" מעולם לא ראה כשכיתות חזקות מעש חבלה במשק, עם זאת, כנישוח התמרתית כלכלית, "מעריב" נוטה לעמדה הליברלית, אבל הגישה הליברלית הזו התחזקה גם ב,עבודה" וב,רצ", ואפילו בחלקים של ספ"ם. אני, אישית, מצטער עליכם.

לחקור מה קרה לקיבוץ

ה גישה של, "מעריב" לחתיישובות העבודה היא בגולט גישה של, "מעריב" לחתיישובות העבודה, היא בגולט אחרת. אבל, לעשות חקיר יסודי על התנועה הקיבוצית,

בתוך עייהסערה של ה,פרשה"

לוי יצחק הירושלמי הוא עתונאי ותיק ואיש תנועת העבודה, שער דרך ארוכה מילדותו ב,מאה שנים" בירושלים ועד לתפקידו הנוכחי, כעתונאי ועורך ב,מעריב".

בשנות 60 נקלע הירושלמי לעייהסערה, של עימות אדיר, שקבע את דמותה של המדינה ושל תנועת העבודה בתוכה: "הפרשה". הירושלמי התייב לעידו של מנסח לבן, מי שחזה שרהבטחון ב,1954, אותו האשימו במתן חוראה לביצוע "עסקי ביש" מעולות חבלה נגד יתקים אורחיים בקהיר. לבן נאבק אז על טיהור שמו, נגד ב,גרין, משה זיק, שמעון פרס ואחרים, שבסופו של דבר פרש ממפא"י וחקטמו את רפ"י. במבט לאחור אמר הירושלמי "תו למאבק שני קורבנות: ב,גרין ולבן". המאבק חזק ב,פרשה" חסבי את חומתו, לא רק על המדינה אלא על אישיותו, דיעותיו וכתבתו של הירושלמי, מאז ועד היום.

כיצד הגיעה למצבה הנוכחי כתב הרבה, וגם העתונות המגוימת, כמו "הרור", היא אמצע והשפנית. לא נעשה חקיר כולל, לא ברש כיצד התנועה הקיבוצית נתלה לעגל חובל לחורר לחובה, כשהקיבוץ היה תמיד האנטייתו לרדיפת אחי, ובמשך כמה שנים איש לא עצר בעדו.

אני מכיר כמה גרמיות בתנועה הקיבוצית, שחישו חקפרי מפתח בכלכלה ובבנקאות, בארץ ובחל, באותן שנים. יש ענישה קיבוצית, ענישה קשה, נצורת וחקעה חתרנית. זה לא נעשה כלפי אותם אנשים, רובם ממשיכים בתפקידיהם. אתו לך דוגמא: חת מן הולדת לחבר קיבוץ במפקד בכיר. עלו לרגל, חת הקפיטליסטים הני גורלים כמדינת כולל כאלה ששמותיהם דומנסו בעתונות. חקשים לא הני מחשבות... המישים במכונית, ל,פרוס"ס וועלה חנו, כשבה, 1,000 בקושה מול חרדוטל, בקיבוץ ריני, שברני מאר, איך הגיע לה, שאי אחר לא אמר מלה בקיבוץ, חת "מנועה" שמרבת על עיבים הקיבוץ, חברת העובדים, זה לא מן שותף פעם ואחר, במקום לכס' וקטנים ישראלים, כולל כספים של חברת העובדים, 55 שנים, וחתונות חשה את זה, וזהו ריח ציבורי גלילי יש בחברת ישראלית כאלה שחשאים כמים למצליחים ולחופשות כמו ואורי, אבל זו האנטייתו הירדית שרם חתיד ירד, ואחר, ואחר, כד האנשים וכלכו אחי, ובסוף...

אני חת שולח אורי חרדי, הו, "הרמפטיסטי" שניצלו את הפיראדון ואת "קדושת הבטיחות" לתועלתם. חו כאלה גם ב,גרין, חת שונעלמו, גם בצד של לבן, לא רוצה להיגר מן חלקם כמי אדם חמים היו כאלה שהאמינו בבידשת לבן, אבל לא רצו לשרת שרים אמר "אלי", שסא", רצו לחיות גם בצד זה וגם בצד שני לא רצו לשבת על העזלה של לבן, או שלא רצו שידאו שותפים על העזלה חו. באופן כללי — תומכ לבן גידלו מאבק, קתורה, אי אחר. מהם לא עשה מהמאבק כסיו לקריירה פוליטית וזו בלימים כאלה שהציעו להם קריירה כזו היו אנשים שישל מוה יר מאר על תמיכהם בלבן, כאלה שלא עברו קשתות המרשית.

תעודת בטלן

בית-ספר „אלף" בסכנין — צריפים עלובים, אפולולית, שולחנות נוגעים זה בזה. מורה אינו יכול לעמוד ביניהם.
הצופה פנתקפול: „קיימת סכנה שחלטה של יוצרי את תלמידי התיכון לרחוב, לשביתות, לחסימת בבישים".
שנת הלימודים

מאת שרה בן-הלל צילם בועז לניר

שנת הלימודים תשמ"ח החלה ללא 290 אלף תלמידי המגזר הערבי, המהווים 22% מכלל תלמידי ישראל. שם לא מוברים על חינוך אמורי, שמוח והעשרה אלא על תנאים אלמנטריים שאפשרו לתלמידים לסיים יב

ביתם. חברי ועדת המעקב לענייני חינוך במגזר הערבי, ובראשם ד"ר נאג'ד אלח'ז, החליטו להשכיח את הלימודים ליום אחר, זאת כמחאה על חוסר המעש של משרד החינוך ולנוכח קיצוץ ב-7000 שעות לימוד, מחסור ב-14000 כיתות ופער הלך וגדל בחינוך המועצק לילד היהודי לעומת הילד הערבי. זוהי תוצאה של מאבק ואם גם תפגנת המחאה מול משרד הממשלה לא יישאו פרי, יחזרו הצעירים, סתיו, ערב פתיחת שנת הלימודים תשמ"ח, מהווה דגם מייצג למצב השורר במערכת החינוך שבמגזר הערבי. על הגבעות שממול, בשטח 9, כבר לא חורסים כלי המשחית הצהיל את עצי הוית. והקלאים שבו לארמם. אבל הקלה זו היא שולית לכני הכפר. לאור הקיצוץ המתמשך בחינוך ביניהם, בתי-ספר שאינם ראויים לשטח, כיתות מעופפות, מראים אצל ילדיהם הורים את הכוללת הלימודית בכל שלביה. מורעות הורים המשמעות החינוך גדלה בארבעים השנה האחרונות, רבים מהם סיימו בתי-ספר תיכוניים, סמינרים ואוניברסיטאות. הם אינם מבנים עוד לאותם בנים בהם למדי נאכזב כילדותם. בארבעת בתי-הספר היסודיים בסכנין למורים יתור מארבעת אלפים תלמידים. בני הכפר חולקם לילי הכרואים מהסביבה, המכתשים רגילים מרחק 10 ק"מ. בדרך לא דרך, מרי יום, ילדים רבים, בני חמש ושש עשרים דרכים כימי שרב ובימי קרה, כבדו ובגשם, יושבים בכיתה כבגדיהם הרטובים, נפלים למשכב פעמים אין ספור וכך מחסירים ימי לימוד רבים ובכעלים בלימודים. רבים מהם לא ישימו ששנת שנות לימוד. מחבריהם, בני הכפר, נחסך רק המרחק, בתנאים הקשים בהם הם לומדים, ויכול רש הטובים להגיע לרמה בה יעברו בהצלחה את הבגרות. רק 90% מהתלמידים במגזר הערבי מצליחים לסיים את המסלול.

חמש שנים בדרך

בית-ספר אי בסכנין, שחוקם בימי המנדט הבריטי, הוא החוזיק והרועע שבין מתי-הספר. שוכפר, בו למדו הורים וסבים בשני דורי אבן קטנים וחשוכים, סביב מבנה זה, בחצר של ר' אמות, מוקמים צריפים עלובים שרק ציוד הקיץ המעטים אותם מלחוז, מתייכים אל הבאים. בתוכם, באפולולית, שורות של שולחנות הנוגעים אלה באלה, המורה הרוחק נעיגו או במפתח כיתתו, אל ויכל להגיע אל מי מ-42 תלמידיו שמעבר לשורה הראשונה, כדי לבחון את עבודתם. חלונות קטנים וגרים מחוררים מעט אור וארץ למקום. דרך הסירים שבתקרה חודרים גשם בחורף וגשם רבירי. באביב, למבנים היליקים לא יושבם חיסום כימי הקור. 750 תלמידי בית-הספר ממוצלים בשני ירכוים, חציתם עד כיתה ג', בחצר הצריפים כה אנו צופים, חצר ללא צל, השאר, למדו משר חמש שנים במבנה ששימש ריי לגיניים. לפני שנה נבנה אגף הכולל, עשרה חדרים בגגות של בקולומסטר. מהחצר, המרכזית, המורים, בניגים גם מרות בהריון, עובדים מרחק זה בו שיעור לשיעור בממש דקות הקיפירות להפסקה גז החותה, המסתנה לית הספר, שוכן בדרך מרחק שכור שגורל 4x4 מטר. ציוד חרש וממצי יצירה מגוונים, תוכנו לואוסטים אך ספק אם יוכלו ליהנות סכל אלה. את מקור האור הער-מלחור, ארוך, רחב וחסר התאצים לא מאפשרת גישת מורה למשחק וצריפתו גם מעגל 40" כמאת קטנים לא ניתן להצביע במקום.

בני החצר של הלימוד הערבי, למורים 70% מבני דר. בני חרבת, חרבת כנול 14 מקבילים חינוכים רק 25% מכלל הילדים הערביים. במסגרת גוגים מורים וב-59 גוגים שחוקמו בתמיכת קרן-באדי של חשור. מוקמת חרבת הלימוד גוגה לא פעם עם מבלי משרד החינוך. לאחר סחבת ולאה, שוערת המגליים באיחור ע קולקליר תגיע למסקנות החורול. ליתר החדשות לשיפור המצב: בשנת שעברה, דעכבת 130 כיתות החדשות והבגרות לא מומשה גם הענה העכבת לבנות מספר דומה של

כיתות, אי ממשל והקטנות הקדמות, חר עם קיצוץ התקנים תיכנס שעות חלשות, סגכרים את המצוקה ואת חוסר האמן כגומים המלכונים.

אין מעברות ואין מחשבים
כשרתחילי הקיצוצים לפני 5 שנים, חררית שעות משיעורי מלאכה, ציור, תעמלות, חקלאות ודת האיטל.

בחסר מקומות הכשרה, בית-ספר לרת האיטלם לא יקים בארץ, והענינים להתמחות בלימודי דת פונים למכללות וכוונתן, שכם והקילה דור שרצו ללמוד באל-אחר שבקהיר אלא שלא עמדו ורישות הקבלה. בשל רמתם הנמוכה בשפה הערבית ובעיקר בשפת הקוראן. גחון לנו בית-ספר ללימודי דת הקוראן בארץ עתה חסין, תושב עכו מזה שנים רבות, ביקשנו לפתוח מחדש את בית הספר לרת שהיה במסגר אל ג'ואר בעכו ולא נענו לנו. אנו רוצים בית-ספר משלנו, כמו שיש ישיבות ליהודים. מי שרוצה להתמחות בדת, עדיף שיעשה זאת בארץ ולא בגרה, משם הוא יכול לחור קטאי דתי קיצוני ואלי גם בעל רעיונות אחרים...

הכניית הלימוד לוקות בחסר, עד לכזה ו' הוכנו הכניית לשיורים בחלק מהמקצועות הנלמדים, בערבית, עברית, חשבון אנגלית, כתיבת הכיניים רק בערבית, עברית ואנגלית. גובשו המיות, כשישנות הלימוד באנגלית משתנות כל שנתיים, על אף חרישה המוגברת מהחורים לתגבר את לימודי הדת. לומר הילד הערבי המוגבר, או לחילופין את הכרית החדשה, באופן שטחי, הערבי את הקוראן, או לחילופין את הכרית החדשה, באופן שטחי, שיעור אחד בשבוע עד כזה ט'. ולאחר מכן רק פרקים נבחרים, מענוה ומחשבים כמעט ואין בתחום בתי הספר הערביים, לעומת המגזר העברי, ורקדוק נלמדים בצורה נרחבת, כיחידה אחת של סקיע ועברית, הילד הערבי לומר מקצועות אלה בהרגשה אינו רוצה מוצא בהם עניין, בלימוד ההיסטוריה המודרנית מושם דגש וז על היסטוריה יהודית, מעט מאוד נלמד על המורח הניכון ומאסה על תולדות הסכסוך היהודי-ערבי, השאלות הנוגעות למסגן במורח התיכון, מציקות ועולות" מסכיר חסין פארם, מורה להיסטוריה יכול ללמד את הנושא בצורה מובנית ובסיע עובדת היסטוריה, כיוון שזה לא מתאפשר לו, נתח הנושא בירי המרה והחבר, בשעות מתוך, הילד הערבי מקדיש 20% משעות הלישה, להיסטוריה ולתרבות של העם היהודי ורק 1.5% לתרבות של עם, לאחריה הכנסו לתכנית הלימודים יצירות של מעט הסופרים הערבים המודרניים בישראל, משרד החינוך מתעלם מהשפיעם האומיים וחושש להכניס שירה לאומית-ערבית לתכנית הלימודים, אבל לנו חשוב שהילד הערבי ירגיש את לחנית הלימודים, אני טוען שיש חשיבות רבה לכך שהילד יחונך ללאומיות מתונה, ברוח הערבית והלאומית המתקדמת, חשוב שילמדו את מהותה ובהם בבית הספר באפיק חיוני: ברוח של שלום, סמליות, דמוקרטיה וכבוד לרש הערבי, במקום לקלוט את הדברים בצורה מעוותת, מרוחקת, מהאליזיה ומהעיתונות."

עובד סוציאלי בחצי מישורה

לב בית-ספר בכפר מורה יענין אחרי בלבר, 137 ילדים וקוקים לכה מקדמת עלפי תכנית הפסיכולוגים, אך מחסור תקנים על לומים בכיתות רגילות ובשליבים מוקדמים, אלה ואחרים, ילדו מבתי הספר, יש כיתה 20 לידים חרשים ולה מורה אחד ועוד 28 מפתים, גן טיפולי ל-14 ילדים הלקוים נבכות מיות נשתתפה לראשונה במקום אך כמו במגזר הערבי כולו אין כאן תהה ליעוץ וטיפול משפחתי.

20,000 חושבי סתיו עובד סוציאלי בחצי מישורה, עובד זה מספר על מני הטיפול בכפר: העברייני, הפרטני, וגם על הטיפול במערכת החינוך והקהילה. במקום הנוק 121 תקנים של עטים סוציאליים לא מאפשרים גם לפסיכולוגית המקומית חררה לעסוק במקצועה, גם אין שירות רפואי של אותם בית הספר אל לטיפול שניים, בתנאים כאלה, כשליש מתלמידי היסודי ילדו אל חקלאות, החובב העבריינות ולא יגיעו לכית ספר תיכון, אך גם לא כל אלה שגיעו ללימוד תיכוני יוכלו להשתלב במגזר. 1300 נכשלים בית הספר התיכון הגדול ביותר במגזר הערבי, ובו 1300 תלמידים, אך רבים הם התלמידים הנפלים ממנו, כמעט ואין חשונה לחינוך המקצועי במגזר הערבי, מעט מדי בתי ספר מקצועיים של רשת, "עמל" או "אורט" עומדים לרשות התלמידים הערבים, רוב סוגי המקצוע נלמדים, ברמה נמוכה בבתי ספר מקסימים, אשר גם בהם מספר המגמות המקצועיות ומגוונם סומסום, בני לומים מסגרות, חשמל, מכונאות רכב, נגרות חובת חרשות, נבט יכולות לקבל הכשרות במקצוע המוכיחות המפירה ציור-אופנה וכלכלת-כית, רק בשפרעם מתקנים קורס לחיות כשילוב עם בתי החולים בחיפה, לא קיימות מגמות ללימוד אלקטרוניקה ומחשבים ובמקצועות השגורים מועט הדיצע מתקנים, 20% מהתלמידים הערביים, לעומת 60% מהיהודים, יובו לבגרות בבית-ספר מקצועי, תופעה הגורמת לנשירת תלמידים רבים בתום כה ט' חיות ואינם מסוגלים לעמוד בנדישות בית הספר העיוני.

העודת בטלן

מאב המורים בסכנין בולקת מורים מופלגים, בוגרי ומכרימים ואוניברסיטאות, בבית הספר התיכון 92 מורים ובבית הספר היסודיים 130, כמעט כולם בני הכפר, השנה נזקקה מעריפת החינוך לתוספת של ארבעה תקנים, שגו לקבלת משרה 57 מורים בעלי תואר אקדמי, רק בשפרעם מתקנים קורס לחיות כשילוב עם בתי החולים בחיפה, לא קיימות מגמות ללימוד אלקטרוניקה ומחשבים ובמקצועות השגורים מועט הדיצע מתקנים, 20% מהתלמידים הערביים, לעומת 60% מהיהודים, יובו לבגרות בבית-ספר מקצועי, תופעה הגורמת לנשירת תלמידים רבים בתום כה ט' חיות ואינם מסוגלים לעמוד בנדישות בית הספר העיוני.

העודת בטלן
מאב המורים בסכנין בולקת מורים מופלגים, בוגרי ומכרימים ואוניברסיטאות, בבית הספר התיכון 92 מורים ובבית הספר היסודיים 130, כמעט כולם בני הכפר, השנה נזקקה מעריפת החינוך לתוספת של ארבעה תקנים, שגו לקבלת משרה 57 מורים בעלי תואר אקדמי, רק בשפרעם מתקנים קורס לחיות כשילוב עם בתי החולים בחיפה, לא קיימות מגמות ללימוד אלקטרוניקה ומחשבים ובמקצועות השגורים מועט הדיצע מתקנים, 20% מהתלמידים הערביים, לעומת 60% מהיהודים, יובו לבגרות בבית-ספר מקצועי, תופעה הגורמת לנשירת תלמידים רבים בתום כה ט' חיות ואינם מסוגלים לעמוד בנדישות בית הספר העיוני.

הצופות בכיתות והאוחות - חנוגות

ולחלקאלקם, על אף הקשים אבחנו מרגישים שמורכחים להצליח ולהתגבר, אי אפשר להרים ידים, חייבים להאבק מנוכח הקיים כרי להשיג תנאים טובים, גם בתנאים הגרועים אבחנו ממשיכים ללמוד וללמד.

חורכ אמירה סרטוני ביקור בסכנין

ברום לשותית מים בשטח בית-הספר

סאלית את ג'ון ברולק, עיתונאי חריג בנהל ומקסים, עורך המוסר והתיקון באנג'ל, מה סוד ההצלחה? ברולק, אמר בשפתו: "אני פלו קולט", שישת המהות באנג'ל. כוללת כל בעיית מוסר שאחד מהם אינו יכול לקנות יותר מ־10% מהמחיר. מי שהעיתון אינו מצאנו לו בעיניו יכול לסמך את כל המוצע במחירו וישיבם בין היחיד שלושה עיתונאים — מיסטר העיתון, אחד מהם, סטיבן בלוק, אדם תמים בן 36 כלומר לי, כן, זה משה. העובדה שאנג'לו נשלטים בירי העיתונים מדרוש משנה הרבה קוראים, ומעלת את המוראל בין העובדים מרגישים עיתון של עיתונאים", ב.גארידיין, מעריכים שישת המהות של האנג'ל, אבל מסכימים שהעיתון באגמנות הקיימת אצלם מנסהת עוד יותר את עצמאות העיתון.

חדשות החץ מוכרות

הצגנו את תוכנית הלימודים החדשה, ואת כל הבעיות, אבל בהחלט לא מספיק. להצלה, להחלטה, נדרש ובראשונה כשרה של עיתונאים בעלי רמה שכיבור לא עיתונאים אחרים, והקשרים לו וזהו ועניי. העבודה כאינדו, והקשרים לו וזהו ועניי. העיתונות הבריטית והאמריקאית, העיתון המוליד חשש עבודה, לא כללות העיתונות, "הקשיים", לא רק מסגרת ציטוט חסר

יש לזכור, עיתונאים משלנו, עמודים משלנו, שיבות משלנו והחלטה עסקית, גם בתחום הגרפי והטכני. המפגש בין הדפוסים מתחם רק כאשר נדון העמוד האדום, שאליו מגיעים המאמרים החשובים יותר מן הדפוסים. האינר, פיתח והרחיב מודלים מנימים כמו מ סטנדרטיות, תרבות וכו', בטיימס, אנכי, קטן מאד משקל המדפוסים האלה מאז הגיע לשם מודרן, ולעומת זאת צמצם ועלה מ העמודים המטפלים בעסקים וממון, באינר, כמו בכל ייתר עיתונים האחרים, מקום מיוחד לספורט. אבל ההחלטה העמודים נגד בתחום כספי החוץ. האינר, מקריש מירי יום ארבעה עמודים במחשבים הגדול של "עליהמשמר" לחרשת חוץ, וזו כמות כ עצומה, ללא השוואה לעיתון ארטי כשלהוא. בסליטוס כמות כ שחרדשו חוץ אינן השוואה לעיתון ארטי כשלהוא. העיתונים ולכן מ מודרים שרלום בעולם. אנתון חשבנו שדווקא באנגליה, מסורת ארוכה של הליכה החוצה, לעולם, יש בכך עניין רב. לחסוך מתחנה משרדים קטנים וצנועים. חלק מהכתבים עושה ע מהיבית. דסק החוץ באינר, כולל כ-5 עורכים כלילים, שישו ע איוורים, והוצרים קשר עם הכתבים בעולם, מכיאים מרש פורט מ שלהם ומבקרים באוורים עליהם רחם ממונים, מיי כמה חור 15 כתבים של העיתון בעולם, כולל במוסקבה, בירושלים ו ח דלה: ועשותו מטיילי עולם — כתבים חופשיים הכתבים לעצמ עיתונם, מטיילי ואלקטש מר, בארדיין סבור, שהכתבות הקצרות נועדה לענות לא דווקא לצרכי הקוראים, אלא יותר לאוני אנוש האינר, אבל גם הוא היה רוצה יותר עמודים לרסק עמודי חוץ אחראי. במלגורף חוסל כיסוי החוץ כשעתו כמנעם לחת אנו, כמנעם שכניסו של ליימן הכוונה דווקא שפיורים בעבר עמודי חוץ מוחלי עכשיו לחזור לכתוב הקודמת.

האינר, הוציא מודל גם ברמה הטכנולוגית, והוא מעורב כמערכת מחשבים משובחת, המביאה את העמוד מודרן ע חלקיו ללא צורך בהדפוק ידנית כנהוג בייתר העיתונים, רישומים וריאנטומה. רק העיתונאים נעשים כנפודי מודרניזציה חלקי המודל, וגם זו, שאלה של זמן, הכל מדיבים על ה האינר, מתחום העיצוב, המתמונה מובאת בדרך כלל במי ודליות מאד, וזו הברירה חזומה.

הכח את הממור

בכל זאת, עתידו של האיגוד הגיעה לעיתונות היא עסקית: עיתון חייב לשאת את האיגוד גיים לקראת תקופתו 18 מיליון סטרלינג לצורך ההוצאות לשוק. הוא הגיע אל עיתוני האיגוד. הוא מודת עיתוני אחרי יתר עיתוני האיגוד. 450,000, 12.5% מן הקוראים, כ-5% מן האגודיים. גול המהימם 12.5% מן הקוראים, כ-5% מן האגודיים. כמיליון מורים שהאיגוד נוסע גייס משמעות הקוראים והמסגרים של — קצרים הנכנסים לשוק הקוראים של עיתוני האיגוד כולל במדיטניה כ-6 מיליון ואינו נלחן להרבה — התחרות היא טובה. אחרי ההאשמות והעניין העצום ביצור החדש, הדבר האיגוד חלקים צפוי, והתחרות עם העיתונים האחרים עולה מתונים יותר. האיגוד, צובר עיתוני המסרים מתונים טובים לא שיש 100,000 קוראים נוספים לא יחיו מעבר, כמות נואה שיש, אבל מטיב ולדבר אינו סביר שזה מה שיהיה ורושה לו עוד כמה קטנה, שאותה ישג לנקל ודרשה על מאכית הדבר יחד לשוק הפרסום. העיתונים האחרים מזה חסר העניין, שפרץ לידה המרוצים ומפתחים כלל באגודיים אומרים האיגוד, הוא מתנה סוב ורעיון, אבל כפי דבר אין ברירה צריך להכות את הממור, כיצד מתונים ומקיים לכמה חודשים כדי להגיע לעצמאות כלכלית. עיתוני המוסק: לא, והתורה, מקצים במשרות ילד חלקי מתכנן ימרו או ימרו ביד או הסייגים ויהיה כלל פקס ש לעלם להקשות במדיטניה. כך או כך, האיגוד, הוא את זה וימרו ומעדרות ההאשמות בשבח העיתונות בעולם מתנהבות הבות.

[illegible]

זין לנו בעלים
אינו, חתך בשמו שלא במקרה. שאלת העצמאות מרחפת על העיתונות האנגלית והדוינית מזה זמן, משני היבטים. יסגל האחד הוא הפוליטי. בריטניה אינה ציטונית, והיבט השני העיתונות, אבל יש קשר ומחיריות של העיתונים למפלגות, גורדיקין, וזאת האחיכות הזאת המקבל על זהו חיוס ומחשבות, שומר יש הרבהן ולחזקן, ראש דסק חתוך, שיתקנו שורא לייבור, אך הוא נטע אילו במצורה. שני-שלישן שורא מצביע ללייבור, ובבחרות האחרונות קרא לקרואו יצביע ליהוד. הפלגאניזם, מבטא השפעות הקרבות למפלגה המצרית. הלייבור קרוב לשמריות יותר מבחרות מצריות, ופוליטיות, אך מבטא את המבטא המרשיט והכללי. האיגו, מצדד שיש לייסלגה כלשהו, אינו תומך בשום גוף פוליטי, ועל-פי המקרה זה מרודים מרדוקים. בבחרות האחרונות בער מסודות, שיתקנו קרא לקרואו להצביע בעד מפלגה זו או אחרת. על כך

טיימס", עיתון העסקים, גם הוא בעל יוקרה בינלאומית, והבריטים מדרבים על דרכים וחוקים שיימנעו ממנו לעשות זאת. כבר נעשו מחזיקים "הטייקונים" בשמונים אותו מן העיתונות האנגלית הבריטית ולוהציא את העיתונות האזרחית, שהיא סיפור כפי עצמו. חופש העיתונות במגוון על-ידי הרוק מפני התערבות ממשלתית, אינו מוגן מהשתלטות ענקי הממון.

[illegible]

במיוחד העניקו לו את חברת הדודים.
מיסריו האדוני, אריה בוגרי, הייזשפילס, אלא דווקא שלוש
העיתונותים במרכז בייילי, אריה בוגרי, העיתון ארבע שמיני המסני
לכלכלת העיתונים כעיתון. במרס 1985, מסמית לו חזרתו ונתן
מסמיתו מהסלגראף ושאל אותו לסיפור העיתון הערש, שמיני
ה"היום", על אלו הממון איראן שחזר מסמית ענת: זה לא ילך, אלא
העלפון חושש לעצמו להשטן לא בעצמו. אם איראן שחזר יכול
לעצמו ממדוע לא אני החל לצד השטן של מציאותי. אלא גולגולת
העיתון חלקי עיתון ארבע חושן כי העיתונות נוספת
העיתון, ביניהם כמותי סיפורם נוספת גולגולת, ובמסא עני
שקש על העיתון היצור "אם ארבע" במרס 1985 חלקי
העיתונות "סימית" את סיפור העיתון החלל ונצחו. סימית
גולגולת העיתון חושן כי העיתון, "הסלגראף" ועברו איראן על מלשדות
מלכות, כלומר, מסמית מידע יחידות חלק העיתון, ביניהם חלק
העיתון כעיתון, חלק, אלא חלק חלק חלק, את העיתון, העיתון

**סוד ההצלחה של
ה"אינדופנדנט"**

**לפני שנה בדיוק נולד ה"אינדופנדנט" — יומון האיכות
היחיד שנוסד בבריטניה במאה העשרים. תוך שנה הגיע
ל-350,000 עותקים, וזכה בכל פרס מקצועי אפשרי.
סיפור הצלחה ששינה את מפת העיתונות הבריטית**

מאת רוביק רוזנטל

העיתונים. המאזינות התפוצו, ומורדוך עבר כבילה אחד להופיע, בחסות כוחות משטרה וגרנדוורטיל דורקיינס, ואותו צוות ה"גיימס" והפאנטימס ייחסיים העורכים המבנים בשני העיתונים למדו תוך לילה את מלאכת המחשך — תהליך שבעיניהם אחריה נמשך תורשים ושנים — וכמה אלפי פרעלידריס פוטריו ותתפרו לכל עבר. היום, אנכי, מרדך מורדוך על רכישתו, המיינצנאט

ה' עיתון איכות יומי לא נולד בבירוקרטיה במאה תנו עד 1986, אבל קרו בעיתונות הבריטית דברים רבים, בעיקר כשני חודשים, הקשורים זה בזה ראשית, במה התפתח בה, בעיקר אחרי תחילת העולם השני, וזו מיוחד של עיתונים, חוקרים וכו' המצוינים במסורת, ענק, עיתון רעשני ומבלבל, שהם התנגדות פשוטה, מלאה סלגו ושיבושי לשון מכובדים, תוכן עיתונים בעיקר רכילאי, כמעט ואין ידיעות פוליטיות. מאמר ערכת צרים ופשוטים, התפוסה — עזומה, האמן, עיתון ל דומה מרדוך, המפוסה נערה עירומה על פני עמוד מספר עשר מיליון, מוכר 4 מיליון עותקים ליום, מרדוך רוצה עוד יותר, ה'דילי מרדוך' עיתון של דוברת אמריקאית, מוכר שלושה עשר מיליון עותקים, המאמר המתחרה בהם זה, רקע ודעות, לעיתון מפורסם לכל דבר, במיוחד אמר לנו מדליס, רכב המערכת, שהמאמר כבר לא במקצוע שלהם, הוא אפילו מתחת למכנה המשותף הנמוך של המאמר והמדינה, והתפרה בין עיתוני האיכות לעיתונים הפופולאריים היא תחילת כל קבוצה מונה לקהל קוראים אחד, כתבנים וכו' ונאמרים אחרים, אין כמעט מעבר עיתונאים מקצועה לקבוצה הפופולאריים' בנויים לקריאה ברחוב, כוונן אחרות' בוקר חפזה או ככתב התחנית. כדי לקרוא את ה'מאמר' מחוץ לחוק שות' שותים לפחות אנשי עיתוני האיכות מרבים על יתונות הפופולאריה כתצורה-המציגים בכך שביטוי, מוסרית תרבות גבוהה לעישה, מציגים מוצרי מסוג זה, וכמכמת

הדבר השני שקרה לעיתונות האנגלית הוא כניסתם של אייקונים, אילי התון הגדולים, שתקדו לשוק העיתונות הימית ימימם עליו. רוברט מקסוול, מצוי לאור בעל התביעה להוצאה יד "מרבאמן", חזרי שהגיע לאנגליה מבציה הוא היום אור שרת האנשים העשירים ביותר באנגליה, ארם רכש עוצמה ושנון ולמות, קנה את ה"דילי" בלונדון וכמה שבועות חסיון "מארי" בליון קנה את ה"דילי" בלונדון, אור שרת יסר את "דילי" דורש מרדוך ווטסוול, המסמך מעצמה תקשורת "מארי", קנה את ה"מארי" לפני כחמש עשרה שנה כאשר הוא היה מנעלים שוקק, והפך אותו להצלחה מסחרית אדירה. הצעד לא אים עדיין על העיתונות, כיוון שה"מארי" נחשב מוצר נחמד, שקנה מרדוך לפני כשנתיים את חמיניה בכח: העיתונות ימית — "הימית", ואת השבועון הקשה מן הוה בעל ה"דילי", ה"מארי" ימימם, מרדוך, הכהר עדין עם כניסתו לא מתחול שלשות בעיתונים שקנה, חלוקת את העורך, ובנס שמוסדת קשה, כמעט עקוב סרס, עם האיגודים המקצועיים, חרסו לעצור הלישות "הימית" משובללות, ולחפור את המערכת ותובאית למערכת ממוחשבת, המארי שכן וחמכר בליון עק ה"דילי" מבוזה תרדון, וה"מארי" שכן עדיין במרכז תרדון, ה"דילי" שכן, "הימית" שכן, חמכר מרדוך

חולה מסיפורי ארץ-ישראל

אמא (מקליטה לטייפ) יריב שלום איפה אתה יריבוש! איפה אתה מושטט, עם מי אתה מתגלגל? אני יודעת איך התלוננתי כשהיית בבבא, אבל אמא היא תמיד נקמה בשני קולות. אין לי כח יריב, לחזור אל הלילות הערים, לספור שבועות וימים, לחכות לגלגול ומכתבים, ולדאוג מה קורה איתך? עברית את זה מספיק בסדר ובבולאיים שלך... (סוגרת טייפ) אמא היא תמיד מקהלה בשני קולות.

אבא (לטייפ) אני יודע שזה רק חופש - משבר זמני אני יודע שיום אחד אתה תחזור, יריב, אני מרגיש את זה. אני יודע שסוף בשבילך זה לא הכל. אחרי הכל אתה בשר מבשרי... (סוגרת טייפ) צריך רק סבלנות... הרבה סבלנות. לחכות ולהאמין. (לעצמו) אפשר לחשוב שיש לנו ברירה.

אמא (מספיק ציונות להיום...) יריב, אצלנו הפריחה עכשיו בעצומה. אני מבינה שזה כאין וכאפס ליד היעדרות האנשים של קנדה. אבל אתה צריך לראות את פריחת כליל-החורש, בשונייה הקטנה שלנו, היא כולה אדומה...

צעיר: אני כבר חולה נטל הסיפורים האלו על ארץ-ישראל הישנה והיפה. ארץ-ישראל של אילן היוחסין וספר הראשונים. השכמות עם שחר בשביל לראות את זריחת השמש מעל הרי ירושלים, טיול בחרי הנלכות. אל טל ואל מטר עליכם! ומסעות במדבר יהודה ובנגב, כשרואים רק את גבו של זה שחולך לפניך, כל עץ מה קדוש, כל אבן - תחית היסטוריה. זה לא מה שבראש שלי עכשיו.

צעירה: מה לא הציעו לנו אפילו חיו מוכנים למנוח לנו את הנסיעה ובלבד שנשאיר בנטריות. יחאר - לא יחארו! (לאבא) תפסיק להתערב בזיונים שלך, בלי העונות של אמא, ובלי הציונות של אבא. מי שאל לי שילך ויטעם עץ הסוף, ון לי לכחות פעם אחת בחיים שלי לעשות מה שאני רוצה. צריך לצאת אל העולם הגדול לפני שהחיים מושיבים אותך בבטא גנגלים. אני הייתי אפילו במארח הרחוק.

צעיר: גישה... צעירה: בסדר, גישה! ראיתי דברים שבחיים שלכם לא תראו. טענתי מאכלים נעולים אחר. ראיתי אנשים שבחיים שלי לא חלמתי שיש כאלו על הכדור שלנו. קרה לי משהו רק נפתח לי ה"ראש כרוב" (לטייפ) אם כבר יצאת, יריב, אל תחטט לטעום. האמין לי לא יזיק לך. יביא מרגוע למפש. אז תתפוס שלווה עם עצנך, וכשתחליט - תחליט סופית.

מימין לשמאל: אלכס נקי, עינת סלביצקי, יוסי כרמון, דני וואן

"שוויצריה הקטנה" - הצגה המועלית על-ידי שחקני תיאטרון הקיבוץ ובמרכזה ירידתם של בני קיבוץ. מעשה ביוורד צעיר, בוגר סירת, רווק שלא חזר. מימצאים בעלי מוגמה פוליטית-חברתית, המנצלים את התיאטרון כדי להכות על ראשינו

מאת אהוד דור צילם ויקי כהן

המבית הילה אילן. אחרונה את היורדים הכלתי מוכיחים

כן, זה נכון, אנתוני קצת מתבייש להורות בכך, אבל זו המציאות. די להוכיח את מאות ואולי הצבאים על הקונסוליות לאחר כל שמועה על עליית המחת בארץ. אנתוני הרי גיבשו את המחתה על סמך סיפורים שבמחת התרחשו, על המון מפגשים עם יורדים ועם אנשים שמכירים את הנושא הזה, והם אישרו זאת. אנתוני באמת התלבטנו מאד לגבי הסיוע האם להחזיר את יריב לארץ? צריך לזכור, שכל אותם אנשים שכחנו עליהם, כל אותם בעלי המונולוגים שעל פיהם עבדנו, נשארו עדיין שם, הם לא חזרו לארץ.

אולי היתה זימרה מסיימת ביכולת להתמודד תיאטרונת בנושא היורדי, ועוד במגבלות שנטלו עליהם יצירי. המחתה הקולח היטב והמרתק, כאמור, את קולו הצעיר, ירא מהמורדות לעמק הנדרשת מעט יותר. אולי מתוך החשש מיקהל המסרה, שאולי נתפס כמי שמוכן לקבל חומר קל ככל האפשר, אבל נראה, שנוכח היה להציג את יריב מול דילמות של הכרעה מורכבת יותר, להפגיש כל בחור עם מורה בעלת חומרים הרומים לאלה שלו, ולא שונים כל כך כפי שאכן קורה במחזה, כך הוצג המחזה הוסר מעניין יותר, מהבחינה התיאטרלית וכן מהבחינה התוכנית. אבל, אחת יודע מה? אומרת הילה אילן, "שישה שחקנים היורדים מהבמה מאושרים לאחר הצגה שכל כך חששו ממנה ושכל כך התאמצו עבודה - זה כשכילי כבמאית - קומפלימנט נפלא".

מימין לשמאל: יוסי כרמון, מלשקה, אלכס נקי

רוצה להיות חסידות נודדות דרכן מוזס לקור. רוצה להיות ארצות ורחוקות לצאת ואולי לחזור? פומון: ידעתי שזה יבוא, שמעתי חופים בחוץ! צמורים צרחו לי - צא! רוחות נשבו בגבי! אני רוצה לי זמן ירוק, לא קשור - לא שייך - אוריר. אני מרחף בתנועה אסימטרית מעל גגות של עיר. פומון: ידעתי שזה יבוא... אני רוצה לעוף, לעוף, לשוט בין כוכבים. מתוך שערי מורעות שושנים, יחף מעל גדות עננים. פומון: ידעתי שזה יבוא...

השחקן של השחקנים, יוסי כרמון מסער, דוד רנא (מוטו) מבשרי, ענת סלביצקי, רחל וולך ואלכס נקי ממגל ויקי טישלר (מלשקה) מגרופית - עונה בהחלט על דרישות המחתה. סוכן במיתר משחק של השחקנית הצעירה עינת סלביצקי את התיקה התאמה לקול הידע נעמי שחם מנבים, והתלבטות ון של אילן חוץ מבית-השיטה, "אורי מנבאם מחודשים סיוע טעונה, מכירה הילה הבמאית. האם הבחירה בראג של רוני אינה השלמה עם כך שזה, ככל הנראה, תחום המתיחה האפשרי של תיאטרון-הקיבוץ, בגלל היכולת התיאטרלית שלו? במא הוא אדם פרקטי" הילה משיבה, "עלי לבחור באמצעי כעצמתי הוא יוכל, לעבוד" הכי חזק וחכי נכון. אני קיבלתי נתון של קול צעיר ואת נושא היורדי. שני אלה הקפצו ריב מתוך ריבוי היטב ומגנה המחזה - שהיו חייבים להיות חדים, ברורים וידידים, סגנון הכתיבה והמשחק, המסיקה - שמכרחה היתה להיות מתאמה לתוכן ולגיל הקהל, והתאמה שצריכה להיות עשוקטית ובידית ועל כולה לעלות על גג מוגינה. חוכמה של כל מתינים הילה הוביל אל היורדי. את השאלה אם זאת גם המגבלה של תיאטרון, צריך לבדור אולי בהנהלת התיאטרון. זה לא מעט פאנטי שהידיעה בדבר פציעתו של הקמפי"ל שלו הוא שגרמה לתפנית אצל יריב.

שמונה להתמודד תיאטרונת בעינת היורדי מן הארץ, עשוי לגלות עד מחר, שהוא מתייצב בפני משימה שאינה קלה. וכשהוא עוד רוצה להציג בפני בני-נוער - היא חושבת מורכבת פי כמה. דן אילן - מחנך ומחזאי ממונה, והילה אילן - מורה לתיאטרון מיטבת ואין ביניהם קשר משפחתי, הם שברור יחד את הראשי איד לעשות תיאטרון מהשאלה הוג התוצאה היא ההצגה "שוויצריה הקטנה", המשווקת על ידי שחקני תיאטרון-הקיבוץ. במהלך עבודתם הסתבר להם, לון שכתב את ההצגה ולחילה שביימה אותה, שהיוען שבריר לעצמם הוא קשה להגדרה ולמיקוד, הוא איננו מתייצב בקריחת בור, הוא חמקמק וחשפך ומכיר להכנס להגדרה מוויכוח. לן וסלביצקי שואנים יורדים, בננים גורם שליריבינותים שלעולם תחתם זמנית והאירועיות הינה מצבם הקבוע: הם חיי לא יורדים, הם רק עוברים לרגע, לאבד ברוחות, לבשח הברכה, להשלים רק עוד קצת את שחם, והם כבר שבים הביתה. אנשים של לעיתים.

"החלטתם הראשונה שלנו היתה, לצמצם את קהל היעד של היורדים" אומרת הילה אילן, "בחרנו ביוורד צעיר, שהוא בוגר סירת, זה היה המלץ, שאינו בעל משפחה, שיהיה כזה, שיהיה חל לנו ולקול שאליו מכוון המחזה - לראות בו יורד. מוכרנו שלא לעסוק ביורדים המקופחים, או ביוריד משפחות, על כל המורכבות המפתה שבהם. איתרנו את היורדים הכלתי מוכיחים". מכאן - מחזה המוצג בתפאורה, שכל כולה שישא ארגוניסטות, המוצבים על כמה יריק. ארגוניעץ בחורים ותלבושות שחורות רווי בשחר ולבן עם כמה תמונות של צבע - יושב על הבנאים, הכל זמני, כלתי קבוע, עוד לא הגיע הזמן לפרוק את המחזה. תיאטרון חברתי" משיכה הילה אילן, "צריך להיות בשחר לבן, זה לא תיאטרון במוכח הקלאסי. יש כאן תערובת של מימצאים בעלי מגמה פוליטית-חברתית, המנצלים את הטכניקה של התיאטרון כדי לפרוק בתוך ראשו של קהל הצופים".

היה ברור להם, שכדי לעשות תיאטרון מנושא היורדי חייבים לעשות אותו מעניין. הם בחרו ואספו ספרים אישיים ורמזות אמיתיות, קראו לגבורה יריב, והחלו ללכת בעקבותיו, בדרך של אימפרוביזציות, ששחקן על ידי השחקנים על-פי אותם סיפורי אמת. דן אילן היה נוכח בזמן הנסיונות, והעלה את רישומו על הקהל כך. התקדמו קטע אחרי קטע, בחרו ומיינו, הוסיפו מערכות וסימומן מתוך "אלרון הפועלים" של י. סובול ועוד שני פומנים של רועי וישק, עד שהתגבש המחזה. והיו לנו הזמן ודילמת תוך כדי העבודה "מספרת הילה, אבל תיאטרון חי מקונפליקטים. לא יכולנו להפגין מוח של מבנים, היינו חייבים להראות את המורכבות שבה שבוש, וכך קרה שלאחר ההצגה חייצנו לצד היורד".

גבול היכולת של תיאטרון-הקיבוץ

עכשיו, על הבמה, הולחם קול השורק נראה שהקהל הצעיר מרוקן איליו. ומימין נכון ומעלה מבנים מיתרקים ומסתרים. הם שואנו עושה שימוש מספיק בארגונים המשמשים לתאורה.

סלביצקי, עינת

אור לפטין, איש ליד מכונה, שמן, מסל, עפרון, על מוטיב

עוד נושא המצטרף אל קורמיו, הסכיופרינס, המשוגעים, המתאגרפים, משחקי הכדור, אפנונים, ביתי-מכונים, בתי-שמש, אינפוזיות ועוד, המשותף-הנאות, לגבי יריי הם אנשים כמעט-לילות ריגמית, הטכאים את מיגות ההווה המורגנת, על חוליה ותשוקותיה הכותניות-ארוטיות, אל מיגון זה מסיף ליפשיין לרשימה את האיש ליד המכונה, מתוך עמדה ממוקמת, המורעת למטענים הנוספים, עבודה עברית, כת עבודה וול פן השטחים, ציור מגויס, פרייקט תפן כחון אוטופי בחלקי הגשמה וכל מכונה עמדה וו ליטול חלק, באהרה מנומסת, בניסוחי הפיוטים של עמוס קינן בדבר, הכבוד האבוד של העבודה שאינו אלא, כבודו האבוד של האדם.

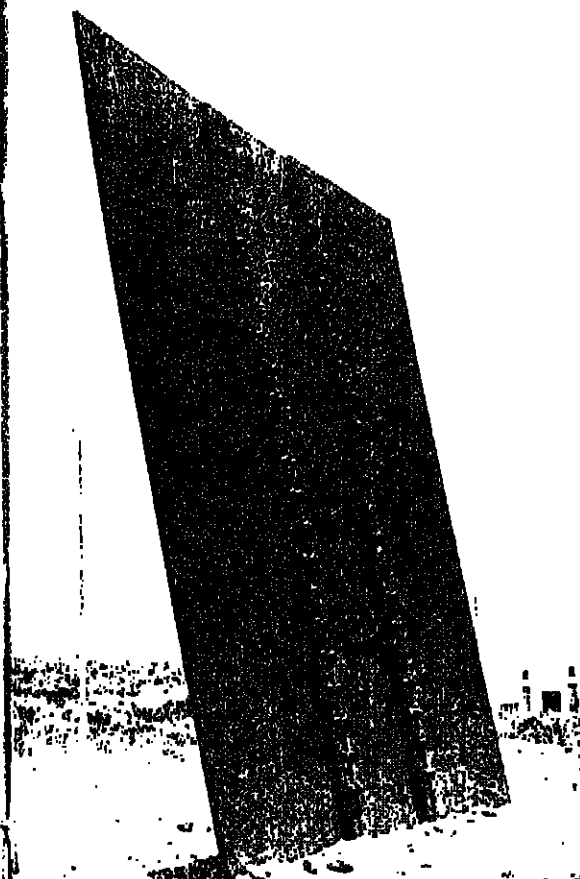
כך או אחרת, צינות, העבודה עם וכלי מרכאות מקבילים, אולי, טיפול-נמרץ והגשמה-מפדלפה במחזיאן הפתוח בתפן, מוויאן הפתוח אל האדם, השורשים, האדם והשמים.

מכונותיהם במסעל, ישר, עלישי הצילומים יצר סידרה ארוכה של חוננו וגם טכנולוגיה, כי גם אלו יצירה, המוויאן יוקרש גם לחנוך והסברה, סיוור מורדך לתלמידים ולמורים, יוליד את הנקיים אל שמורת הטבע היפה של כיסרא, משם, לסיוור מורדך נגזרת, שבו יישמעו הסברים על הטכנולוגיות המופעלות בו, שם אל המוויאן, אל התעורכה שתתקיים באותה שעה, אח"כ אל כחות המפעלת, שבהן תינתן לתלמידים האפשרות לבטא עצמם כיצירה, משלסלינה ועד למערכת מחשבי.

לאורך הסיוור, שנתלחתי אליה, מורגשת רעננות לצד המבוכה של צעדים ראשונים, והבנה אוטומטיות, נאיביות ופתיות.

העבודה האבודה

רחו זו ואין מלא שתעורבה-המותרות המקורית משלבת את המכונה, האמנה והמכחול: כמפן ודומה-ימיר שאל את הצייר אורי ליפשיין אם יזיה מוכן לצייר איש ליד מכונה, אורי ליפשיין נענה להזמנה-החברתית, הגיע לתפן והחל לצלם פועלים ליד

פסל של יוחאל שמי

בתפן דיברו על גדול: ג'יפסלים ענק תחת כיפת השמיים, שילוב טבע, טכנולוגיה, אמנות, צידת מסלול מורדך מהטבע דרך הטכנולוגיה אל היצירה — ניסוחים שהובעו בהשראתו של סטף ורטהיימר מכבר האורדים. התכניות הגדולות אט אט דוקמות עוד וגידים

מאת חיים מאור

הצינו בו את פסלים המזמנים עלייך תהלת המוויאן, גם אנף חנוכי של המוויאן החל לצבור אומץ וכוון. עתה לאחר חצי שנה, ניתן לומר ש-100 ימי החסר" בנצלו לשימון המערכת לקראת פעילות שוטפת, ייחודית, לקראת הצרפת הזמרת והציפיות כאחר. לאחרונה נפתחה בתפן תערוכת ציוריו של הצייר אורי ליפשיין תחת הכותרת: "איש ליד מכונה, או הכבוד האבוד של העבודה". זוהי התערוכה הראשונה שגולדה" במקום המילרד — אוצרה עמוס קינן, ליצירה, כאמור, נפתח גן פסלים עם מכבר גדול וגדל של פסלים מעשה ידי טובי הפסלים הישראלים.

גן הפסלים ממוקם באזור מרהיב ביופיו, כחבל ארץ השומר עדיין על ניחוחו הנלול של הגליל. באמצעות מפה, המספקת מבנה המרכז של המוויאן הפתוח, ניתן לנוע בשבילי הגן ומדשאותיו, לראות את פסליהם של יוחאל שמי, יואל תומציקין, וליה מאירי, ישראל הרני, דוד סיון, שרשנה ויימן, יצחק דנציגר, בוקי שורין, אברהם אופק, אחיעם, עפרה צימבליסט, יעקב חשן, דודור דומיני, נפתלי גמזני ורכים אחרים.

מני כחצי שנה נפתח המוויאן הפתוח — תפן בגן התעשייה הסמוך למעלה, לבשרידיים ולמפעל "שק"י. המוויאן, כמנו הכפר הטכנולוגי המתקדם, הוא פרי יוזמתו של דניאל שטיין סטף ורטהיימר. פתיחת המוויאן לוותה בהצטרפות ובתכנון מרדכי-לכת, הן מפיו של ורטהיימר והן מפיו של מנחם העזריאן הפתוח, עמוס קינן, הם דיברו על הקמת ג'יפסלים ענק תחת כיפת השמיים, על ייצוג דומים ואסכולות שונות באמנות הישראלית; על שילוב טבע, טכנולוגיה, אמנות, חינוך ויצירה. מסלול מורדך, מהטבע דרך הטכנולוגיה אל היצירה, כדי לתרום להחיות השלמה של האדם הישראלי, אדם שיש לו גם שורשים, גם ארמה גם שמיים. הניסוחים האיריאיים נשמעו כלקחים מבחברי הקורש של היצירות.

במשך חצי-שנה הוצגו במקום תערוכות מוזמנות" והרפסו של אשר, אוסף צילי מיוקס), אשר לא הצריכו נסיעה מיוחדת לגליל העליון. בינתיים, בצינעה, גיל ג'יפסלים, לאחר שפסלים שונים

פסל של עמרם צ'מבליסט

פסל, מסל של דליה מאור

50 ימים ואלף

מזויאון ישראל עומד להציג תערוכת צילומים יוצאת דופן של האמן בועז טל. הוא אינו מפחד להביך, לבעוט במקומות רגישים, ויוצר יצירה שבין הבנאלי והמאולץ

מזויאון ישראל

בועז טל

נולד בתל אביב 1952
לימודי מתמטיקה אוניברסיטת חיפה
תעודה בקולנוע וטלוויזיה
אוניברסיטת תל אביב למדני צילום באר"ב
חברתו בתערוכות רבות בארץ ובעולם
ראש המחלקה לצילום בבית המדרש למורים באמנות מריצה לצילום במרכז חינוך, ויועץ אמנותי ומורה לצילום.

לחביב, לבעוט בבעים, הוא יוצר חרוזים מרובים. אישם בגבול חזק, בין יצירה מסחרית לבין הבנאלי והמאולץ. הוא יוצא למלחמה במיתוסים חסרי חיים, שוחט פרות קדושות אחרי חשונות, מבט בעיניים ושאל שאלות מביכות.
לא תמיד רמת חשיפון חזונית שלו, מבצעת בגובה התעורר האמנותי. הסיוור המוצגת במזיאון היא פרי מחקר האישי על תיקוד האדם במסגרת הנקשרת למשפחה, חללים, הוא ממלא את צילום בחפצים, בישול, בולט ובמקום יתר כל זה מתפקד כחלק מאירוע של משפחה.
של נותן כותרות לתמונות כמו "הגורש" חנוטה חזק, הוא כמו "החטא הקדמון" של

החודש, תיפתח במזיאון ישראל תערוכת חזונית דופן של בועז טל, עלים אימון מן הכוללים והמערבית בשראלי. כאשר תבקר במזיאון, לכו ישר אל מכלול המכשולים הזה, התקופה או תיפגשו אצל מלכא, עם אמנות חושפנית, אדישים וחזק פגועה. עם אמנות חושפנית, קשה, חגורה, לצופה לחזק, לעצום את תענוגות החתירה ולחזק מחדש, כי בועז טל לא משחק במגרש של הויכוח, הוא חולק שני גושים רחוק מכל, יתכן כי זהו המפתח למפתח כוונתם באמנות, שחא כל כך רופפת כמו אלוות חללים, אולי זהו הדבר שחיים ראש ולחזקת.

יוסי קאנץ

החסידה מברזיל

לפני הרבה שנים יצאה לשוק חוברת-ספרון, יפה ומקסימה שמה: "הסיפור שלי" ובספרון הזה, כך כתבה נעמי וזר, שמוקד כן לבחן התינוקת יעל, אשר אומצת על ידו. לפני שיעל באה אל שמואל ונעמי, היו שניהם בקיבוץ גבעתי-דימונה. נשמות יוצאים כל החברים עם ילדיהם לחדר נבירה, גם שמואל ונעמי יצאו לריבה. אך להם לא היה ילד והם שחו לבד. מלם הלכו לטייל עם ילדיהם, לעצמי ולשמואל לא היה ילד. הם טיילו לבד. לא איתנו את כל המילים היפות ולא אוכל אפילו להראות לכם, קוראים יקרים את כל תווים המופלאים אבל נעמי ושמואל אצבע את יעל וכבר לא הלכו לבד ומאוחר יותר נולדו להם ילדים נוספים.

דניאל ברוך המשפחה
נבחרת נעמי ושמואל בשקראתי ספר שכתבו וזמה: אביגיל בראי ילדת חופה וקרינת מקצועית, וזיהם ריטור, בעלה, טיילו, שש בים וניהלו חיי משפחה יפים. אך כלי ילד היה להם עצוב, הם עקרו לאנגליה. יורם קלם, עורכה במשרד התיאטרון לאנגליה שפגש משראלי, ואביגיל הצטרפה לרקדנים יורם עלימנט להקים להקה ריקר. בשנת 1983 נשאה את חיי הנישואים במשרד לטפל אך זר, כחבאת ילד לעולם מספרת אביגיל. שחלטה לעבור בריקת יסודיות, מתנהל חיק מתישלים ידוע בלונדון, שלמחלקת

טעים ודלי-כולסטרול

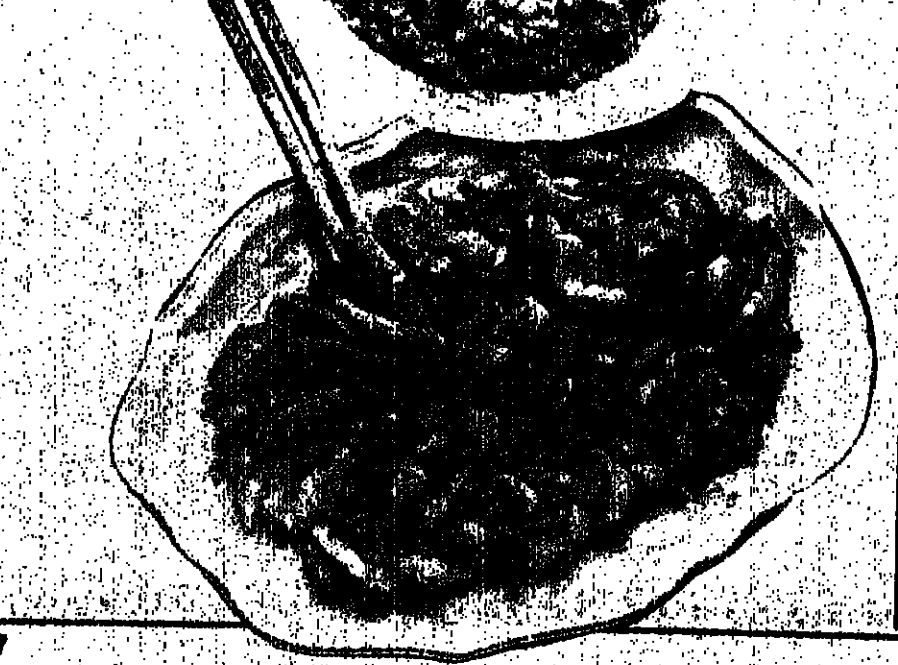
בישול, והיא כל כך אחראית, עד שבישלה גם את שיתוף-הפעולה של תרופות המוסמכות אולנה ר. כותבת הגבר רז. גדי למנוע או לדחות תפתחות. טרשת ועורקים, ציר לאכול מזה דלי-כולסטרול, דל בשומנים מן החי במסר, דל במסר, הכולסטרול הזה חומר חיוני לגוף האדם, בחיותו אחד מן המרכיבים של ריפנות הדא וכן של הורמונים חשובים ומלחי מרה. כ-70% ממכמת הכולסטרול אנו צורכים מגזר חיות. עיקרי הבשר שישנו ב"הורדושת" לייצוא: בולסטרול, כי שכיח להשלים את הכמות הדרושה, לזה, עליו לצרוך 80% בלבד ממקור צמחי.
הספר דל בולסטרול ודואר (החן) וזוהו בנוסח להכרים וצעות, כגון שימוש במזון מיקרול, שמירה, מזון וחכמה טרם הבישול, גם כ-200 מרשמים ומכוננים, טעמים וצבעים.

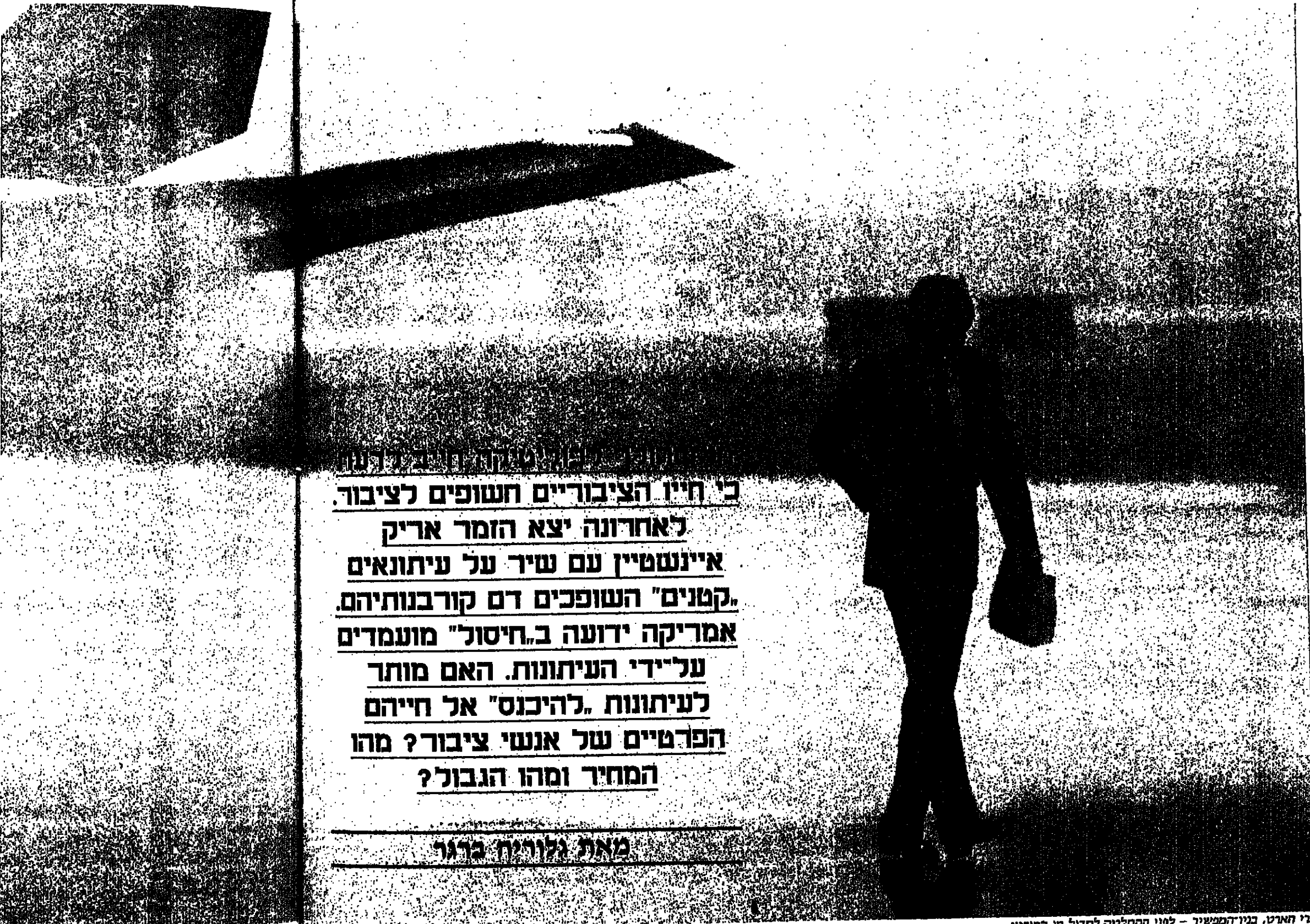
ניכונאי חורף

וזכרים את הכנרים העליונים של נא-ינאף של הקיץ האחרון כל פריטי הלבוש היו מכוננה מכנסים קצרים, חליצות קלילות בלי שרוע, או עם חציר שרוע, וחצאיות מיני. לקראת החורף הוציאו האופנאים קולקציה חדשה בגוים חמים, עשויים בד פוטר, לפעמים מעורב באקרילן, והצבעים יופי של צבעים: שחור-לבן, כתול-ציי, ירוק, אמור וכמוכן.

ניתחוני חזה הודו בנוסח סיני

2 בצלים בינוניים, קצוצים, או 1 כוס בצל ריק חחור
100 גרם פטריות בינוניות, חחוכות לרצועות
1 כוס שקדים, חלולים וקלויים
שוטפים ומייבשים את הבשר וחחכים לרצועות דקות. מחבלים את הבשר ברוטב הסויה, בפלפל ובנגביל, וזוים עליו את עמילן התירס ובחשים. משהם למשך כ-15 דקות.
ביתחיים מתמממים את השמן במחבת. מוסיפים את הגור ומאדים תוך בחישה. מוציאים ושומרים בצד. ממשיכים לאדות בגפרר את יתר הירקות ושומרים בצד. מאדים את הבשר בירת השמן, תוך בחישה, עד שילבין. מוסיפים את הירקות והמאדים, בחחשים היטב משך כ-2 דקות ומסירים מן האש.
וזוים על כל מנה מעט שקדים קלויים ומגישים עם אורז מלא.

ג'י הארט, ביוגרף מפורסם - לפני תחילתה לחולל מן המורק

כִּי חִיו הַצִּיבּוּרִים חֲשׂוּפִים לַצִּבּוּר.
לְאַחֲרֵינָה יֵצֵא הַזֶּמֶר אֲרִיק
אֵינְשֵׁמִיין עִם שִׁיר עַל עִתּוֹנָאִים
קִמְנִים" הַשּׁוֹפְכִים דֶּם קוֹרְבֻנּוֹתֵיהֶם
אֲמֵרִיקָה יִדּוּעָה בְּחִיסוֹל" מוֹעֲמָדִים
עַל־יַדִּי הָעִתּוֹנוֹת. הָאֵם מוֹתֵר
לְעִתּוֹנוֹת. לְהִיכֹנֵס" אֶל חֵייהֶם
הַפְּרִמִּים שֶׁל אֲנֵשִׁי צִיבּוּר? מִהוּ
הַמַּחֲדִּיר וּמִהוּ הַגְּבוּל?

מאת ג'ורג' ברג

להיכנס במגף גס לנעמה

ל ארץ שמעמדתה של גארי הארט לנשיאות ארצות שובק חיים, נותרה השאלה, מה חייב הציבור לדעת ודלכן קו הגבול של אמצעי התקשורת. לגארי הארט לא היה מנגנון מתמנהג, לכל מקום שהגיע, אם כנר-יוק או בנר-דמסיה, בא בעקבותיו צבא של נשים נוספות. לפתע התמנהגה ומקרה. למען רעיונות חדשים בעקבותיה חלשה הנושנה של גארי הארט. גם אילו השתול פאור היה הורשא דיוק אלו מחרש. לכן החליט לישול את רעיונותו הנאמנות. לסוף את מנהל הבחירות ולשים קץ למסע. אלו יצא חרשימים קרוב לכן.

גארי הארט, שטען כי הוא איש הקרטי ביותר מבין כל אנשי הציבור, נאלץ להיות יריב ולהיכנע. כאשר היה מעמד, לנשיאות נשאל כמנסה אם אי פעם חשב בניאוף, הוא בחר שלא לענות באומרה. אינני חייב להשיב על שאלה כאלה, אך מבחינה מסוימת, בעצם, ענה. והוא יודעים חברי ונוכחי, שלא כיצד נשמעה מידו המועמדת לנשיאות תוך פחות ממשך שעות. עוד נמסע שורה את שמו, גילו את התגובה והתחבטו מספיק מידע לגושה חור שוב ושוב, כמו העידוד ארמה והחלוקה מת עשו, אך לא פשו. הוא ושותפתו לעתיד, דנה רייס, בדיחו שכונשינגטון אין כינה לבין שאלות מוסר אישי ולא כלום, והגושא קשור לעתונות.

המציגה את המועמד לנשיאות כרצונה, האם בכך שאנו ורדשים מן המועמדים שלנו יותר מאשר מעצמנו אנוהו מאלצים אותם להנחוג באי-ישר ולהציג את עצמם כמסוימים יותר משהם באמת? האמנם העיתונות מתעלמת מנשאים ושאלות את השאלות ולא נכונות ובכך גורמת לפיתוח בפרטיזנות האם העיתונות אינה מעודדת פוליטיקאים לחיות את חייהם האישיים באורח סלקטיבי, כמו כתב המלצה בתעמולתה מן הן אנתהמלידה לרלבנסיות פוליטית? איזה מידע על חיי הפרטים של מועמד חייב הציבור לדעת? ומה אינו מעניינו האם לקרוא הבחירות ב-1986 יציגו המועמדים את משפחותיהם לאחר שייבדקו אם מצויים סמים, גנובים, התחליף המפולח והסבור של בחרת נשיא ארצות של המועמדים, שלא נותר רוב מהם מלבד מרמיתם העובדות, ולכסוף - האמנם ידמו המתמודדים על הפרס הראשון של המועמדים לתהפוכות והגעה לספי שמגדיר את מידע המדינה גייס קו, ולסוף, והתמסרן בכך שציגו הברליט טריואליות פנייה, במידה רבה באופן שבו אנשי מוסדות משפטים לנבדק בין אנאסין לבאטריד.

בעקבות פרשת הארט אנו הסוציולוג ריצ'ארד מנגו, בכוננו לבדוק התנהגות אישית כאמת מידה אלקטורלית, אנו שותפים את יעילותם של פוליטיקאים, עליה מידת היותם נשלי רבך בחייהם הפרטיים.

אך לא תמיד כך הדבר. בעבר היה קיים מין הסכם גסלמני, הנגוע לדיווח על החיים הפרטיים של פוליטיקאים. לפי הסכם זה,

איש בעיתונות מעולם לא דיבר על פילגשו רבת-השנים של פראנקלין ד. רוזוולט, על פרשיות האהבים של הנשיא ג'ון קנדי על "התפרפרותיו" השונות של הנשיא לינדון ב. ג'ונסון בימי כהונתו, בסגנון ועל פרשיות של גדולים אחרים בנשינגטון, ולא ריחוהו על שכרות, עד למינויו של תומאס אינלטון לסגרנשיא בשנת 1972. ... לא הוזכר אפילו כעית פסיכיאטריה של מועמדים, בניסוח פשט: הכללים גרסו שלא לדגל ולא להציג כלעור מלאך הפוליטיקאי את זמנותיו.

נמיות מיניות, אלכוהול וסמים

ב שנות השישים, התעוררה - ובפחות אחרי הטרוריים - נעשה אופיו של התלישוקאי נוסח לריון עיתונאי, משפחה כישוריה, הסנטור לשעבר מקונטיקאט, תומאס דה. הווארד, הראשונים שהתקשו בשל שכרות בפרהסיה, וליבדך מלאס אנדו, לגלות את השניו באנתהמלידה המוסרית, כאשר הווארד האקווסית, פאן פוסט, סימף ערב של התחללות אותו בלגלוג ממוכחור אל תוך בריכה ובכה שמה קץ לכהונתו באחת והערתה קרבו לקשרי עם אלוותה ריי, כתבת שלא רצתה לכתוב במכתב יד, ביהלובתה השמרני ריבדך באופן קשה את מושבה, לאור שהעיתונות ריחוה על מעצרו באשמת שידול וזנה ממין זכר, על הפרירת התולדות של ראש צוות הכות הלכן של גייס קאריס -

דנה רייס - שאלת של מוסר אישי

האמילטון גורדן - כמעט הקיץ הקץ בעקבות האשמות בדבר שינוש בקיאות, שהיו - - - כפי "המכתב אחר-כך" - - - כזכות. כיום השאלה הנשאלת היא היכן מתחילה, זכות העיבור לדעת? והיכן היא מסתיימת. סיפוריהם של אנשי ציבור רגילים מוכיחים - לדעת רוב האנשים כי אין קשר ישיר בין אי-אמנות מינית לבין כושר מנהיגות, ואף עליהם מן החלישים הבודדים להצביע בעד מועמד זה ולא אחר מתוך סיבות כוונות, אישיות ומוליטיות. אנשים מסוימים בסנט טוענים כי עורך דיווח אישי עלול להפוך את מערכות הבחירות לאספרות קומיות, אשר בהן המועמדים מתקיפים זה את זה בנושאים של בריקות לנילו אלכוהול וסמים. פניית הארט גילתה בעליל גם הכתבים המועמדים לאופיו של המועמד, בדרך כלל זה יותר עניין של הכושר המורה באשר של ציבור הבוחרים, אשר הוקר בוטר הנשיאות גיימס דיוויד בארבר, אך העובדה החשובה וכפרישת הארט היא כיצד כל זה משפיע על בוטר הייפוט של המועמד.

ואכן, אנדעליפי, שולק רב מן הציבור עלול ללול בעיתונות מציצנית, יש גם כוכה מסוימת בכך שמשפרים לציבור הבוחרים מה שמחלישים יודעי דבר בנשינגטון, מוטב שמידע, העלול בסופי של דבר לשמש כאמצעי מחיטה נגד מועמד, או נגד נשיא - ייוודע לפני הבחירות ולא לאחר שהאיש נכנס אל הבית הלבן, ציבור הבוחרים אמילו עשוי להצביע למען מועמד המורה כי מנהיגה מסוימת אינו טלית שכולה תכלת.

"לבריות יש השקפות הרבה יותר מתוחכמות על הקשר בין החיים הציבוריים לחיים הפרטיים, אומר הוטרטוריון מן המכון הממיתסוני מייקל בשלום, "זה מאוד לא בריא שלקמנצה קטנה של עיתונאים יהיה מידע על חייהם הפרטיים של פוליטיקאים בלא שגילוחו לציבור. התנהגותה שהעם האמריקני אינו מכונר דיו כדי לעכל ידיעות מסוג זה". כמובן, האמריקנים אינם מוכנים לקבל את הכל, כפי שגילה באומן, שהפסיד במערכת הבחירות במאריילנד, לאחר שהורה בהמוסקסואליות.

לאחר שהושם קץ למועמדותו של הארט - האמנם ייחשפו העיתונאים, למען ההגינות, גם פרטים על חייהם הפרטיים של מועמדים אחרים? זוהי עריין שאלה פתוחה, אין חוקיות בנושאים מסוג זה: לכל מועמד נקודות רגישות משלו, ולכן כל אחד מהם סובל מסוג אחר של חקירה על-ידי אמצעי התקשורת.

בראותם מראש את ההתקפה הצפויה, פתחו המועמדים בניסיונות לחקרים רשואה לנכח על-ידי חשיפה עצמית, מבוקרת הנגועת לחייהם הפרטיים, אין זה מקרה שנארגני המערכות מקדישים זמן ומאמצים ל"אינשי" לקוחותיהם בעור שוארט התנגד למניפולאציות מסוג זה, מרכז הרפובליקני בוב דול באופן גלוי על חוויותיו במלחמה ועל מנהליותו הגופנית, ואילו טנר הנשיא ג'ורג' בוש מכה לדבר על הטרוריה האישית שלו, הקשורה במות בתו, המועמדים נחפזים להוכיח עד כמה הם נאמנים לנשותיהם ואהבים אותן, אומר מייקל גיי רובינסון, ברסמכא לענייני מימשל ועיתונות מאוני ג'ורג'טאון, "זה יופר את חיי המימשל לחיות וללחרכו במערכת הבחירות, ב-1986 היו אלו בריקות שתן, ביאפס ויוו אלו בריקות נאטות".

והליך מניפול

ג'ורג' מאלה שהיו יבילים להיות מועמדים לנשיאות זוהי מוכה שלא להצטוק להמומדות, מושג גיווריה, מאיני קוארט, האשים את העיתונות שחסינותו של פרשת הארט לא היה אלא, כמקרה ההוא, המורה ובשיירה הגורע - - עיתונות צרהבה, אם זוהי אנתהמלידה לדיווח פוליטי, הרי מועמדים מוכשרים רבים יירחצו בכניסה לחיים ציבוריים, גורב, מנקווין שלא שבה את פרשת פוייטחו הכפורה של טום אינלטון מן הרישמה הרטורית תיאר את הנצב כ"הליך משפיל, הן לגבי המועמדים והן לגבי העיתונות, אשר בו אתה יוצא להתחרות בשאלה למי חיי המין הטורדים ביותר". תמיד יהיו אנשים שאפתנים מוכשרים שישאפו לנשיאות, אך לדעת רייס - - כי אם, כמועמדים, לא יוכלו לעמוד בחשיפה מלאה, אין להם מה לעשות במערכת הבחירות".

לאחר שחליף קסמו המאני של הנשיא רייגן, ייתכן שהאמריקנים יחפשו שוב מועמד כעל ממדים מיניים, הרב מעורר בעיה כיצד יוכל מועמד להראות גדול ממדידיו של אדם, ובכוננו לתאר את עצמו כעור כשרורם הנריות אינו רצות שלמועמדים שלהן יהיו חולשות משלהם וכך מתרגלים למחשבה שכולם שפלים.

הבוחרים רוצים לדעת אם אפשר היה לסמוך על המועמד לכשיהיה נשיא, ואכן את זאת הכנית הארט כאשר הביע רתיעה מבניית תרמית בזכות "אני מה שהנני, קחו זאת את הניח TAKE IT OR LEAVE IT

דנה רייס - שאלת של מוסר אישי

שבת רדיו

[illegible]

ראשון חדי

[illegible]

יוני 2011

19.10.1987	
ש"ס	ש"ס
06.00	07.00
07.00	08.00
08.00	09.00
09.00	10.00
10.00	11.00
11.00	12.00
12.00	13.00
13.00	14.00
14.00	15.00
15.00	16.00
16.00	17.00
17.00	18.00
18.00	19.00
19.00	20.00
20.00	21.00
21.00	22.00
22.00	23.00
23.00	24.00
24.00	25.00
25.00	26.00
26.00	27.00
27.00	28.00
28.00	29.00
29.00	30.00
30.00	31.00
31.00	32.00
32.00	33.00
33.00	34.00
34.00	35.00
35.00	36.00
36.00	37.00
37.00	38.00
38.00	39.00
39.00	40.00
40.00	41.00
41.00	42.00
42.00	43.00
43.00	44.00
44.00	45.00
45.00	46.00
46.00	47.00
47.00	48.00
48.00	49.00
49.00	50.00
50.00	51.00
51.00	52.00
52.00	53.00
53.00	54.00
54.00	55.00
55.00	56.00
56.00	57.00
57.00	58.00
58.00	59.00
59.00	60.00
60.00	61.00
61.00	62.00
62.00	63.00
63.00	64.00
64.00	65.00
65.00	66.00
66.00	67.00
67.00	68.00
68.00	69.00
69.00	70.00
70.00	71.00
71.00	72.00
72.00	73.00
73.00	74.00
74.00	75.00
75.00	76.00
76.00	77.00
77.00	78.00
78.00	79.00
79.00	80.00
80.00	81.00
81.00	82.00
82.00	83.00
83.00	84.00
84.00	85.00
85.00	86.00
86.00	87.00
87.00	88.00
88.00	89.00
89.00	90.00
90.00	91.00
91.00	92.00
92.00	93.00
93.00	94.00
94.00	95.00
95.00	96.00
96.00	97.00
97.00	98.00
98.00	99.00
99.00	100.00

1799

[illegible]

פרויקט

[illegible]

ממיווני הדיו

[illegible]

